

ส่วนที่ ๑

สภาพทั่วไปและข้อมูลพื้นฐาน

๑.สภาพทั่วไปและข้อมูลพื้นฐาน

๑. ด้านกายภาพ

๑.๑ ที่ตั้งของหมู่บ้านหรือชุมชนหรือตำบล

(๑) ประวัติความเป็นมา

ประมาณปี พ.ศ.๒๓๙๔ ได้มีพระธุดงค์รูปหนึ่ง นามว่า “หลวงปู่ดี พันธุโร” ท่านได้เดินปลีกวิเวกเพื่อเจริญกัมมัฏฐานมาถึงบริเวณบ้านฝิ่งในปัจจุบัน ซึ่งมีทำเลที่ตั้งอันเหมาะสม พื้นที่บางส่วนเป็นที่ราบลุ่มเหมาะสมกับการทำนา บางส่วนเป็นที่ราบสูงเหมาะแก่การเพาะปลูกพืชไร่ และภูมิลาเนาเหมาะแก่การตั้งบ้านเรือนที่อยู่อาศัย นอกจากนั้นยังมีลำห้วยที่มีน้ำตลอดปี มีปลาชุกชุมอีกด้วย เมื่อท่านเดินทางกลับไปยังวัดของท่าน ท่านก็ได้เล่าให้ชาวบ้านญาติโยมฟังและพามาดูสถานที่ ซึ่งชาวบ้านต่างก็ชอบใจและพากันอพยพครอบครัว มาสร้างถิ่นฐานบริเวณบ้านฝิ่ง หมู่ ๔ ทุกวันนี้บริเวณที่หลวงปู่ดีพาชาวบ้านมาสร้างหลักปักฐานนั้น เดิมเป็นต้นยางใหญ่และมีฝิ่งชุกชุมมาก ด้วยเหตุนี้หลวงปู่ดีจึงพาชาวบ้านสร้างหมู่บ้านขึ้นมา และให้ตั้งชื่อหมู่บ้านว่า “บ้านฝิ่ง” ขณะนั้นเขตการปกครองบ้านฝิ่งยังอยู่ในเขตตำบลโนนโพน ต่อมาแยกออกเป็น ตำบลโนนฝิ่ง เมื่อ พ.ศ.๒๕๒๘ โดยนำคำว่า “โนน” จากตำบลเดิม มาผนวกกับคำว่า “ฝิ่ง” ซึ่งเป็นชื่อหมู่บ้าน รวมเป็น “ตำบลโนนฝิ่ง” ปัจจุบันมีเขตการปกครองจำนวนหมู่บ้าน ๑๑ หมู่บ้าน

(๒) ที่ตั้งและอาณาเขต

ต.โนนฝิ่ง มีระยะทางห่างจาก อ.วารินชำราบ ๗ กิโลเมตร มีเนื้อที่ทั้งหมด ๒๕.๖๘ ตารางกิโลเมตร หรือจำนวน ๑๖,๑๖๑ ไร่ ความหนาแน่น ๓๑๙ คน/ตารางกิโลเมตรหรือ ๑.๙๖ คน/ไร่ กิโลเมตรดินเป็นสภาพดินร่วนปนทราย ที่อุดมสมบูรณ์ ปลูกไม้ผลเจริญเติบโตได้ดี

ทิศเหนือ	ติดต่อกับ	ตำบลคำน้ำแซบ และตำบลหนองกินเพล
ทิศใต้	ติดต่อกับ	ตำบลโนนโพน
ทิศตะวันออก	ติดต่อกับ	ตำบลคูเมือง และตำบลแสนสุข
ทิศตะวันตก	ติดต่อกับ	ตำบลบึงหวาย

แผนที่องค์การบริหารส่วนตำบลโนนฝิ่ง

๑.๒ ลักษณะภูมิประเทศ

ตำบลโนนผึ้ง ตั้งอยู่บริเวณที่เรียกว่า แอ่งโคราช (Korat Basin) โดยมีความสูงจากระดับน้ำทะเลเฉลี่ยประมาณ ๑๒๐ เมตร ลักษณะโดยทั่วไปเป็นที่สูง ๆ ต่ำ ๆ จัดเป็นที่ราบลาดเอียง โดยมีลำห้วยพับ เป็นแหล่งน้ำสำคัญ

๑.๓ ลักษณะภูมิอากาศ

- **ฤดูฝน** เริ่มตั้งแต่เดือน พฤษภาคม- กันยายน และมักปรากฏเสมอว่ามีฝนจะทิ้งช่วงในเดือน มิถุนายน-กรกฎาคม แต่ระยะเวลาการทิ้งช่วงมักจะไม่เป็นเหมือนกันในแต่ละปี และในช่วงปลายฤดูฝนมักจะมีพายุดีเปรสชัน ฝนตกชุกทุกปี อาจจะมีภาวะน้ำท่วมบริเวณพื้นที่ริมฝั่งลำห้วย หรือที่เป็นแอ่งกระทะ ปริมาณโดยเฉลี่ยน้ำฝน สูงสุด คือเดือนกันยายน ประมาณ ๒๓๑ มิลลิเมตร ปริมาณที่มีปริมาณฝนตกเฉลี่ยต่ำสุด คือเดือนมกราคม ๐.๑๓ มิลลิเมตร

- **ฤดูหนาว** จะได้รับอิทธิพลของลมมรสุมตะวันออกเฉียงเหนือก่อนภูมิภาคอื่น อุณหภูมิจะเริ่ม ลดต่ำลงตั้งแต่เดือน ตุลาคม และจะสิ้นประมาณปลายเดือน มกราคม ความชื้นสัมพัทธ์สูงสุด ๙๔.๗๐ เปอร์เซ็นต์ในเดือน กันยายน และความชื้นสัมพัทธ์ต่ำสุด ๓๙.๙๐ เปอร์เซ็นต์ ในเดือน มกราคม โดยเฉลี่ยความชื้นสัมพัทธ์เฉลี่ย ๖๗.๓ เปอร์เซ็นต์

- **ฤดูแล้ง** โดยทั่วไปส่วนใหญ่อากาศจะเริ่มอบอ้าวในเดือน กุมภาพันธ์ ไปจนถึงเดือน พฤษภาคม ซึ่งอาจ จะมีฝนตกบ้างในปลายเดือน เมษายน หรือเดือนอื่น ๆ ที่ได้รับลมมรสุมแล้วแต่ปี

๑.๔ ลักษณะของดิน

สภาพดินอยู่ในกลุ่มชุดดินวาริน กลุ่มชุดดินที่ ๓๕ การจำแนกดิน Fine-loamy,siliceous, isohyperthermic Typic Kandistults การกำเนิด เกิดจากตะกอนของหินตะกอนเนื้อหยาบชะมาทับถมบนพื้นผิวของการเคลื่อนผิวแผ่นดิน สภาพพื้นที่ ลูกคลื่นลอนลาดเล็กน้อยถึงลูกคลื่นลอนลาด มีความลาดชัน ๒-๘ เปอร์เซ็นต์ การระบายน้ำดี การไหลบ่าของน้ำบนผิวดิน ปานกลางถึงเร็ว การซึมผ่านได้ของน้ำ ปานกลาง พิษพรรณธรรมชาติและการใช้ประโยชน์ ป่าเต็งรัง ป่าเบญจพรรณ ปลูกพืชไร่ การจัดเรียงชั้นดิน Ap-Bt ลักษณะและสมบัติดิน เป็นดินลึก ดินบนเป็นดินร่วนปนทรายหรือดินทรายปนดินร่วน สีน้ำตาลเข้มหรือน้ำตาลปนเทาถึงกลางเป็นดินร่วนเหนียวปนทรายสีแดงปนเหลืองหรือสีเหลืองปนแดง ปฏิกริยาดินเป็นกรดจัดมากถึงเป็นกรดเล็กน้อย ค่า PH ๕.๐-๖.๕ ในดินบนและเป็นกรดจัดมากถึงเป็นกรดเล็กน้อย ค่า PH ๔.๕-๖.๕ ในดินล่าง ชุดดินที่คล้ายคลึงกัน ชุดดินยโสธร ข้อจำกัดการใช้ประโยชน์ เนื้อดินค่อนข้างเป็นทราย ความอุดมสมบูรณ์ต่ำเสี่ยงต่อการขาดน้ำ

๑.๕ ลักษณะของแหล่งน้ำในตำบลโนนผึ้ง

แหล่งน้ำใต้ดิน ของตำบลโนนผึ้ง มีแหล่งน้ำใต้ดินหรือน้ำบาดาลอยู่ทั่วไป แต่มีปริมาณคุณภาพและความตื้นลึกแตกต่างกันไปตามสภาพธรณีวิทยาและอุทกวิทยา

แหล่งน้ำธรรมชาติ แหล่งน้ำธรรมชาติที่สำคัญไหลผ่านตำบลโนนผึ้ง คือ ลำห้วยพับ ลำห้วยสาขาหนอง บึงธรรมชาติ และแหล่งน้ำสาธารณะ ดังนี้

- ลำน้ำ,ลำคลองและลำห้วย	๑๐	สาย
- บึง,หนองและอื่นๆ	๒	แห่ง
- ฝาย	๒๑	แห่ง
- สระน้ำ	๑๙	สระ
- บ่อน้ำตื้น	๒๑	บ่อ
- บ่อโยก	๑๕	บ่อ
- ประปาหมู่บ้าน	๑๑	แห่ง

ประชากรในตำบลโนนผึ้ง ยังคงมีอาชีพทางด้านเกษตรเป็นส่วนใหญ่ โดยมีการทำนาข้าวและเพาะปลูกพืชไร่ชนิดต่าง ๆ เช่น มันสำปะหลัง ถั่วลิสง ข้าวโพด อ้อย มีการเลี้ยงปศุสัตว์ อาชีพอื่น ๆ ที่มีความสำคัญไม่น้อยคือ อุตสาหกรรม และการค้าบริการ

๑.๖ ลักษณะของไม้และป่าไม้

ป่าสาธารณะและที่สาธารณะ ตำบลโนนผึ้ง มีป่าสาธารณะและที่สาธารณะประโยชน์ป่าส่วนใหญ่ในตำบลโนนผึ้งเป็นแบบป่าโปร่ง ป่าชนิดนี้มักชอบอยู่ในลักษณะภูมิประเทศค่อนข้างแห้งแล้งมีฝนน้อยกว่า ๑,๒๕๐ มิลลิเมตรต่อปี มีฤดูแล้งแล้งนานหลายเดือน ป่าแบบนี้พบได้ในบริเวณทั่วไปในตำบล ซึ่งลักษณะป่าแบบนี้อาจกลายเป็นทุ่งหญ้าซาวันนา (Savanna) ได้หากมีการโค่นทำลายป่ามากขึ้น

ตารางแสดงพื้นที่ป่าไม้ในตำบลโนนผึ้ง

หมู่ที่	ชื่อหมู่บ้าน	ป่าสาธารณะ (ไร่)
๑.	บ้านบกก	๗๕
๒.	บ้านจัน	-
๓.	บ้านตาติด	๖๐
๔.	บ้านผึ้งต	๖๐
๕.	บ้านทุ่งเกษม	๑๖.๒
๖.	บ้านบกกอก	๒๕.๒
๗.	บ้านผึ้งอก	๒๓
๘.	บ้านกลาง	๒๐
๙.	บ้านเหรียญทอง	-
๑๐.	บ้านพงสว่าง	๑๗
๑๑.	บ้านจัน	-

๒.ด้านการเมือง/การปกครอง

๒.๑ เขตการปกครอง

- ตำบลโนนผึ้ง แบ่งการปกครองภายในตำบลโนนผึ้ง จำนวน ๑๑ หมู่บ้าน ประกอบด้วย

๑.นายสาคร หลอดแก้ว	ผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ ๑	บ้านบกก
๒.นายทีปรกร สืบอาสา	ผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ ๒	บ้านจัน
๓.นายวิชัย วามะสิงห์	ผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ ๓	บ้านตาติด
๔.นายศรีทอง พาประจง	ผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ ๔	บ้านผึ้งต
๕.นายสุรชัย เงินมัน	ผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ ๕	บ้านทุ่งเกษม
๖.นายวิทยา คำศรีสุข	ผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ ๖	บ้านบกกอก
๗.นายจิระพัฒน์ ตามสีวัน	ผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ ๗	บ้านผึ้งต
๘.นายถ่าย ผิวเหลือง	ผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ ๘	บ้านกลาง
๙.นายชนนถ ทองเหลือง	ผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ ๙	บ้านเหรียญทอง
๑๐.นายศิริยา กัญญาบัตร	ผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ ๑๐	บ้านพงสว่าง
๑๑.นายสมชาย ประถาวร	กำนัน/ผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ ๑๑	บ้านจัน

- **องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น** องค์การบริหารส่วนตำบลโนนผึ้ง ประกอบด้วย สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล ผู้บริหารท้องถิ่นและเจ้าหน้าที่ แบ่งได้ดังนี้
สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลโนนผึ้ง

๑. นายเสน่ห์ คำสี	ตำแหน่ง	ประธานสภาองค์การบริหารส่วนตำบล
๒. นายวานร ครุตบิณ	ตำแหน่ง	รองประธานสภา
๓. ว่าที่ ร.ต.วรฉัตร พวงจำปา	ตำแหน่ง	เลขานุการสภาฯ(ปลัด อบต.)
๔. นางยุพิน วามะขันธุ์	ตำแหน่ง	สมาชิก อบต. หมู่ที่ ๑
๕. นายสาย พันธุ์จิตร	ตำแหน่ง	สมาชิก อบต. หมู่ที่ ๒
๖. นายประยูร พิมพ์ทราย	ตำแหน่ง	สมาชิก อบต. หมู่ที่ ๓
๗. นายบารมี สีทากุล	ตำแหน่ง	สมาชิก อบต. หมู่ที่ ๓
๘. นายไพฑูรย์ เต่าทอง	ตำแหน่ง	สมาชิก อบต. หมู่ที่ ๔
๙. นายวีระศักดิ์ ธนะโชค	ตำแหน่ง	สมาชิก อบต. หมู่ที่ ๕
๑๐. นายวัชรินทร์ อุบั้ง	ตำแหน่ง	สมาชิก อบต. หมู่ที่ ๕
๑๑. นายธนวัฒน์ วงมาลี	ตำแหน่ง	สมาชิก อบต. หมู่ที่ ๖
๑๒. นางสุดตา แก้วบัวขาว	ตำแหน่ง	สมาชิก อบต. หมู่ที่ ๗
๑๓. นางบัวไล ภูรินโท	ตำแหน่ง	สมาชิก อบต. หมู่ที่ ๗
๑๔. นายแสงอาทิตย์ พรหมจันทร์	ตำแหน่ง	สมาชิก อบต. หมู่ที่ ๘
๑๕. นายจรัญ คุณตาแสง	ตำแหน่ง	สมาชิก อบต. หมู่ที่ ๘
๑๖. นายเฉลา ไชยเค้า	ตำแหน่ง	สมาชิก อบต. หมู่ที่ ๙
๑๗. นางพิชามญชุ์ ทัดเทียม	ตำแหน่ง	สมาชิก อบต. หมู่ที่ ๙
๑๘. นายกฤษณ์ สารักษ์	ตำแหน่ง	สมาชิก อบต. หมู่ที่ ๑๐
๑๙. นายสุวรรณ สะมัด	ตำแหน่ง	สมาชิก อบต. หมู่ที่ ๑๐
๒๐. นายชัยยา ประถาวร	ตำแหน่ง	สมาชิก อบต. หมู่ที่ ๑๑
๒๑. นายจิระวัฒน์ วงค์คะพันธ์	ตำแหน่ง	สมาชิก อบต. หมู่ที่ ๑๑

ผู้บริหารองค์การบริหารส่วนตำบลโนนผึ้ง

๑. นายธนวัฒน์ ไพศาลเจริญโชติ	ตำแหน่ง	นายกองค์การบริหารส่วนตำบลโนนผึ้ง
๒. นายมงคล อุทัยกรณ์	ตำแหน่ง	รองนายกองค์การบริหารส่วนตำบลโนนผึ้ง
๓. นายสุระพล ก้อนทรัพย์	ตำแหน่ง	รองนายกองค์การบริหารส่วนตำบลโนนผึ้ง
๔. นายทองพูล จารุจิตร	ตำแหน่ง	เลขานุการนายกองค์การบริหารส่วนตำบลโนนผึ้ง

ส่วนราชการ

องค์การบริหารส่วนตำบลโนนผึ้ง เป็นองค์การบริหารส่วนตำบลขนาดกลาง ซึ่งมีการกำหนดโครงสร้างการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนตำบล เป็น ๕ ส่วนราชการ คือสำนักงานปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล กองคลัง กองช่าง กองการศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม และกองสวัสดิการสังคม ซึ่งมีบุคลากร/เจ้าหน้าที่จำนวนทั้งสิ้น ๔๗ คน ประกอบด้วย พนักงานส่วนตำบล จำนวน ๒๒ คน และพนักงานจ้าง จำนวน ๒๕ คน (ข้อมูล ณ วันที่ ๓๐ พฤษภาคม ๒๕๕๙) ดังต่อไปนี้

สำนักงานปลัด

- ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล	๑	คน
- รองปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล	๑	คน
- หัวหน้าสำนักปลัด	๑	คน
- เจ้าหน้าที่บริหารงานทั่วไป	-	คน

- เจ้าหน้าที่วิเคราะห์นโยบายและแผน	-	คน
- นักพัฒนาชุมชน	๑	คน
- นักวิชาการประชาสัมพันธ์	๑	คน
- บุคลากร	-	คน
- เจ้าพนักงานป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย	-	คน
- เจ้าพนักงานธุรการ	๑	คน
- ผู้ช่วยเจ้าหน้าที่บันทึกข้อมูล	๑	คน
- ผู้ช่วยเจ้าหน้าที่วิเคราะห์นโยบายและแผน	๑	คน
- ผู้ช่วยนักพัฒนาชุมชน	๑	คน
- ผู้ช่วยนักวิชาการส่งเสริมสุขภาพ	๑	คน
- ผู้ช่วยนักวิชาการเกษตร	๑	คน
- ผู้ช่วยนักวิชาการประชาสัมพันธ์	๑	คน
- ผู้ช่วยบุคลากร	๑	คน
- นักการภารโรง (พนักงานตามภารกิจมีทักษะ)	-	คน
- ยาม (พนักงานจ้างทั่วไป)	๑	คน
- คนงานประจำรถขยะ (พนักงานจ้างทั่วไป)	๓	คน
- พนักงานขับรถยนต์ (พนักงานจ้างทั่วไป)	๑	คน
- พนักงานขับเครื่องจักรกลขนาดเบา	-	คน
- คนงานทั่วไป (ปฏิบัติหน้าที่ขับรถยนต์ส่วนกลาง)	๑	คน

มีอำนาจหน้าที่ มีหน้าที่รับผิดชอบเกี่ยวกับราชการทั่วไปขององค์การบริหารส่วนตำบลและราชการที่มีได้กำหนดให้เป็นอำนาจหน้าที่ ของส่วนราชการใดในองค์การบริหารส่วนตำบลโดยเฉพาะรวมทั้งงานกำกับและเร่งรัดการปฏิบัติราชการของส่วนราชการในองค์การบริหารส่วนตำบล ให้เป็นไปตามนโยบายแนวทางและแผนการปฏิบัติราชการขององค์การบริหารส่วนตำบล

กองคลัง

- ผู้อำนวยการกองคลัง	๑	คน
- นักวิชาการการเงินและบัญชี	๑	คน
- เจ้าพนักงานการเงินและบัญชี	๑	คน
- นักวิชาการพัสดุ	๑	คน
- เจ้าพนักงานจัดเก็บรายได้	๑	คน
- เจ้าพนักงานธุรการ	๑	คน
- ผู้ช่วยนักวิชาการการเงินและบัญชี	๑	คน
- ผู้ช่วยเจ้าหน้าที่จัดเก็บรายได้ (พนักงานจ้างตามภารกิจ)	๑	คน
- ผู้ช่วยเจ้าหน้าที่พัสดุ (พนักงานจ้างตามภารกิจ)	๑	คน
- คนงานทั่วไป	๑	คน

มีอำนาจหน้าที่ มีหน้าที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการจ่าย การรับ การนำส่งเงิน การเก็บรักษาเงิน และเอกสารทางการเงิน การตรวจสอบใบสำคัญ ฎีกาเกี่ยวกับเงินเดือนค่าจ้าง ค่าตอบแทน เงินบำเหน็จบำนาญ เงินอื่น ๆ งานเกี่ยวกับงบแสดงฐานะการเงิน การจัดสรรเงินต่าง ๆ การจัดทำบัญชีทุกประเภท ทะเบียนคุมเงินได้

และรายจ่ายต่าง ๆ การควบคุมการเบิกจ่ายเงิน การทำงานทดลองประจำเดือนประจำปี งานเกี่ยวกับการพัสดุขององค์การบริหารส่วนตำบล และงานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องตามที่ได้รับมอบหมาย

กองช่าง

- ผู้อำนวยการกองช่าง	๑	คน
- นายช่างโยธา	๑	คน
- เจ้าพนักงานธุรการ	๑	คน
- ผู้ช่วยช่างไฟฟ้า (พนักงานจ้างตามภารกิจ)	๑	คน
- คนงานทั่วไป (ปฏิบัติหน้าที่ธุรการ)	-	คน

มีอำนาจหน้าที่ มีอำนาจหน้าที่ความรับผิดชอบเกี่ยวกับการสำรวจ ออกแบบ การจัดทำข้อมูลทางด้านวิศวกรรม การจัดเก็บและทดสอบคุณภาพวัสดุ งานออกแบบและเขียนแบบ การตรวจสอบ การก่อสร้าง งานควบคุมอาคารตามระเบียบกฎหมาย งานการก่อสร้างและซ่อมบำรุง งานผังเมืองและงานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องตามที่ได้รับมอบหมาย

กองการศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม

- ผู้อำนวยการกองการศึกษา	-	คน
- นักวิชาการศึกษา	๑	คน
- เจ้าพนักงานธุรการ	๑	คน
- ผู้ช่วยนักวิชาการศึกษา	๑	คน
- ผู้ช่วยสนับสนุนการ	๑	คน
- ครูผู้ดูแลเด็ก	๕	คน
- ผู้ช่วยครูดูแลเด็ก (พนักงานจ้างตามภารกิจมีคุณวุฒิ)	๑	คน
- ผู้ช่วยครูดูแลเด็ก (พนักงานจ้างตามภารกิจมีทักษะ)	๒	คน

มีอำนาจหน้าที่ มีอำนาจหน้าที่ความรับผิดชอบเกี่ยวกับการวิจัยวางแผนทางการศึกษา การจัดการส่งเสริมการศึกษา การใช้เทคโนโลยีทางการศึกษา การเสนอแนะเกี่ยวกับการศึกษา การสำรวจข้อมูลสถิติทางการศึกษา เพื่อนำไปประกอบการพิจารณาการกำหนดนโยบาย แผนงานและแนวทางการปฏิบัติ การส่งเสริมศิลปะ วัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น ตลอดจนการพัฒนาทักษะด้านกิจกรรมนันทนาการและงานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องตามที่ได้รับมอบหมาย

กองสวัสดิการสังคม

- ผู้อำนวยการกองสวัสดิการสังคม	๑	คน
- นักพัฒนาชุมชน	๑	คน

มีอำนาจหน้าที่ กองสวัสดิการสังคมมีหน้าที่ความรับผิดชอบเกี่ยวกับสังคมสงเคราะห์ การส่งเสริม สวัสดิการเด็กและเยาวชน การพัฒนาชุมชน การจัดระเบียบชุมชนหนาแน่นและชุมชนแออัด การให้คำปรึกษาแนะนำหรือตรวจสอบเกี่ยวกับงานสวัสดิการสังคมและปฏิบัติงานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องหรือตามที่ได้รับมอบหมาย

ระดับการศึกษาของบุคลากร

ตารางแสดงระดับการศึกษาของพนักงานส่วนตำบล พนักงานจ้าง
ของ องค์การบริหารส่วนตำบลโนนผึ้ง

สำนัก/ส่วน	ต่ำกว่า ปริญญาตรี	ปริญญาตรี	สูงกว่า ปริญญาตรี	รวม (คน)
สำนักงานปลัด อบต.	๖	๘	๖	๒๐
กองคลัง	๔	๕	๑	๑๐
กองการศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม	๒	๗	๓	๑๒
กองช่าง	-	๒	-	๒
กองสวัสดิการสังคม	-	-	๒	๒
รวม	๑๒	๒๒	๑๒	๔๖

*** ข้อมูล กรอบอัตรากำลัง องค์การบริหารส่วนตำบลโนนผึ้ง ปี พ.ศ.๒๕๕๙

๒.๒ การเลือกตั้ง

ในภาพรวมของตำบลโนนผึ้งประชาชนมีความสนใจเกี่ยวกับการเมืองค่อนข้างสูง จากสถิติการไปใช้สิทธิเลือกตั้ง เช่น การเลือกตั้งนายกองค์การบริหารส่วนตำบลโนนผึ้ง เมื่อวันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๕๖ มีผู้ไปใช้สิทธิเลือกตั้งจำนวนมาก โดยการเลือกตั้งครั้งนั้นมีผู้ลงสมัคร ๓ คน ได้แก่

ลำดับ	ชื่อผู้สมัคร	หมายเลขประจำตัว ผู้สมัคร	ได้คะแนน	หมายเหตุ
๑.	นายธนวัฒน์ ไพศาลเจริญโชติ	๑	๑,๖๘๓	
๒.	นายณะชัย ทาระขจัด	๓	๑,๖๓๓	
๓.	นายสุพิศ บุญกาญจน์	๒	๑,๑๒๓	

ผู้ได้รับการเลือกตั้ง คือ นายธนวัฒน์ ไพศาลเจริญโชติ ได้รับคะแนนเสียง ๑,๖๘๓ คะแนน

๓. ประชากร

๓.๑ ข้อมูลเกี่ยวกับจำนวนประชากร

ตำบลโนนผึ้ง มีประชากรทั้งสิ้น ๘,๙๗๕ คน แยกเป็นชาย ๔,๓๔๒ คน เป็นหญิง ๔,๖๓๓ คน จำนวนครัวเรือน ๔,๐๘๗ ครัวเรือน

ตารางข้อมูลประชากร จำแนกตามเขตการปกครอง

หมู่ที่	ชื่อหมู่บ้าน	จำนวนประชากร		
		ชาย	หญิง	รวม
๑.	บ้านบกตก	๓๑๑	๓๗๕	๖๘๖
๒.	บ้านจั่น	๓๗๑	๓๖๕	๗๓๖
๓.	บ้านตาติด	๔๓๕	๔๓๑	๘๖๖
๔.	บ้านผึ้งตก	๑๕๑	๑๗๕	๓๒๖
๕.	บ้านทุ่งเกษม	๒๕๔	๒๕๑	๕๐๕
๖.	บ้านบกออก	๓๕๒	๓๙๙	๗๕๑
๗.	บ้านผึ้งออก	๑๗๙	๒๐๘	๓๘๗
๘.	บ้านกลาง	๔๔๘	๔๖๗	๙๑๕
๙.	บ้านเหรียญทอง	๗๓๓	๘๔๐	๑,๕๗๓
๑๐.	บ้านพงสว่าง	๔๘๐	๔๗๘	๙๕๘
๑๑	บ้านจั่น	๓๘๖	๓๘๗	๗๗๓
รวม		๔,๑๐๐	๔,๘๗๖	๘,๙๗๖

*** ข้อมูลจากทะเบียนราษฎรตำบลโนนผึ้ง อำเภอวารินชำราบ ณ กันยายน ๒๕๖๓

ช่วงอายุประชากรตำบลโนนผึ้ง

ช่วงอายุ	ชาย	หญิง	รวม
น้อยกว่า ๑ ปี	๔๖	๖๕	๑๑๑
๑-๑๕	๗๓๗	๗๖๑	๑,๔๙๘
๑๖-๓๐	๙๓๘	๑,๐๐๕	๑,๙๔๓
๓๑-๔๕	๑,๐๑๑	๑,๐๖๐	๒,๐๗๑
๔๖-๖๐	๘๗๗	๑,๐๑๑	๑,๘๘๘
๖๑-๗๕	๓๗๕	๓๗๙	๗๕๔
๗๖-๙๐	๑๐๑	๑๓๗	๒๓๘
๙๑ ขึ้นไป	๖	๗	๑๓

*** ข้อมูลจากทะเบียนราษฎรตำบลโนนผึ้ง อำเภอวารินชำราบ ณ กันยายน ๒๕๕๙

๔. สภาพทางสังคม

๔.๑ การศึกษา ตำบลโนนผึ้ง มีที่อ่านหนังสือพิมพ์ประจำหมู่บ้านทุกหมู่บ้าน จำนวนหมู่บ้านละ ๑ แห่ง และมีสถานศึกษาในระบบโรงเรียน ตามรายละเอียดดังต่อไปนี้

ตารางข้อมูลการศึกษาภายในพื้นที่

ระดับการศึกษา	ชื่อหน่วยงาน	สถานที่ตั้ง	สังกัดหน่วยงาน	จำนวนครู/ผู้ดูแลเด็ก (คน)	จำนวนนักเรียน (คน)
ระดับก่อนปฐมวัย	ศพต.อบต.โนนผึ้ง				
	๑.บ้านผึ้ง	ม. ๔	อบต.โนนผึ้ง	๘	๑๓๘
	๒.บ้านกลาง	ม.๘			
	๓.บ้านเหรียญทอง	ม.๙			
	๔.บ้านจั่น	ม.๑๑			
อนุบาล - ประถมศึกษา	ร.ร.บ้านบก (มันสามัคคีพิทยาคาร)	ม. ๖	สพฐ. อบ. เขต ๔	๑๒	๑๔๑
	ร.ร.บ้านจั่น	ม. ๒	สพฐ. อบ. เขต ๔	๑๐	๑๑๙
	รวม	-		๓๐	๓๙๐

*** ข้อมูลจากสถานศึกษา ณ เดือน กันยายน ๒๕๕๙

๔.๒ การสาธารณสุข ตำบลโนนผึ้งมีสถานที่ให้บริการด้านสาธารณสุข ดังต่อไปนี้

- โรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพชุมชนตำบลทุ่งเกษม ๑ แห่ง
- สถานพยาบาลเอกชน ๑ แห่ง
- ร้านขายยาแผนปัจจุบัน - แห่ง
- อัตรการมีและใช้ส้วมราดน้ำ ร้อยละ ๑๐๐
- สาธารณสุขมูลฐาน ๑๑ แห่ง

๔.๓ ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน

- จุดตรวจประจำตำบล ๑ แห่ง (หน้าวัดหนองป่าพง)
- อาสาสมัครป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยฝ่ายพลเรือน (อปพร.) จำนวน ๑๔๖ คน

(๑) ด้านสาธารณสุขการ ในตำบลโนนผึ้งมีดังนี้

หมู่/บ้าน	บ่อบาดาลสาธารณะ	บ่อบาดาลส่วนตัว	บ่อน้ำดื่มสาธารณะ	บ่อน้ำดื่มส่วนตัว
บ้านบดก หมู่ ๑	๑	-	๑	-
บ้านจั่น หมู่ ๒	๒	๒๐	-	๒
บ้านตาตืด หมู่ ๓	๑	๒๕๐	-	-
บ้านผึ้งตก หมู่ ๔	๑	๒๑	๑	-
บ้านทุ่งเกษม หมู่ ๕	๑	๖๕	๑	-
บ้านบกออก หมู่ ๖				
บ้านผึ้งออก หมู่ ๗				
บ้านกลาง หมู่ ๘	๔	๑๒๐		๒
บ้านเหรียญทอง หมู่ ๙	-	-	-	-
บ้านพงสว่าง หมู่ ๑๐	-	-	-	-
บ้านจั่น หมู่ ๑๑			๓	๑

*** ข้อมูลพื้นฐานระดับหมู่บ้าน (กชช. ๒ค) ปี ๒๕๕๘

(๒) ด้านผังเมือง

โดยทั่วไปแล้วการตั้งบ้านเรือนของประชากรในตำบลโนนผึ้ง จะตั้งบ้านเรือนอยู่เป็นหย่อมบ้านในกลุ่มเครือญาติเดียวกัน บ้านเรือนจะอยู่ใกล้เคียงกัน แต่ต่อมามีถนนหนทางสายหลักที่สำคัญต่อสภาพเศรษฐกิจตัดผ่านพื้นที่ การคมนาคมสะดวกสบายขึ้น ได้มีการโยกย้ายบ้านเรือนมาตั้งติดกับถนนภายในหมู่บ้านและถนนสายหลัก ที่ตัดผ่านมาในพื้นที่ จึงทำให้บางแห่งกลายเป็นชุมชนกึ่งชุมชนเมือง หมู่บ้านจัดสรร โรงงานอุตสาหกรรม สถานบริการต่าง ๆ ตามสภาพเศรษฐกิจ สำหรับการใช้น้ที่ดินของประชากรตำบลโนนผึ้งนั้น แบ่งได้ดังนี้

ตารางแสดงการใช้ที่ดินของประชากรตำบลโนนผึ้ง

หมู่ที่	ชื่อหมู่บ้าน	พื้นที่การเกษตร (ไร่)	พื้นที่อยู่อาศัย/อื่น ๆ (ไร่)	ป่าสาธารณะ (ไร่)
๑.	บ้านบกดก	๒,๐๑๗	๓๕	๗๕
๒.	บ้านจัน	๑,๑๐๐	๑,๒๑๕	-
๓.	บ้านตาติด	๑,๒๔๙	๓๐	๖๐
๔.	บ้านผึ้งตก	๑,๓๑๓	๑๐๐	๖๐
๕.	บ้านทุ่งเกษม	๑,๙๔๐	๒๕๐	๑๖.๒
๖.	บ้านบกดอก	๑,๒๐๗	๔๖๕	๒๕.๒
๗.	บ้านผึ้งออก	๑,๑๒๖	๑๓๐	๒๓
๘.	บ้านกลาง	๑,๐๑๔	๔๒๐	๒๐
๙.	บ้านเหรียญทอง	๕๖๐	๑,๑๓๐	-
๑๐.	บ้านพงสว่าง	๑,๑๐๐	๔๖๕	๑๗
๑๑	บ้านจัน	๑,๖๔๒	๓๖๖	-

*** ข้อมูลจากแผนชุมชนของหมู่บ้านภายในตำบลโนนผึ้ง ประจำปี ๒๕๕๖

๔.๔ ยาเสพติด

อำเภอวารินชำราบ เป็นเส้นทางเชื่อมต่อสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน หรือเออีซี ในวันที่ ๓๑ ธันวาคมนั้น สิ่งที่มีความกังวลมากอย่างหนึ่งนั่นคือ ปัญหาที่มีลักษณะการข้ามชาติ ความกังวลเรื่องยาเสพติดอาจมีการทะลักเข้ามาอย่างแนวชายแดน การขนลำเลียงยาเสพติดด้านชายแดนจากอำเภอสรินธร ผ่านอำเภอพิบูลมังสาหาร อำเภอสว่างวีระวงศ์ อำเภอวารินชำราบไปทางผ่านสู่ตัวจังหวัดอุบลราชธานี เนื่องจากไม่มีการสรุปแผนงานที่ชัดเจนในการปฏิบัติและขาดงบประมาณ จึงมีการระบาดในพื้นที่ในกลุ่มวัยทำงาน และวัยรุ่น

๔.๕ การสังคมสงเคราะห์

จำนวนผู้รับเบี้ยยังชีพ ตำบลโนนผึ้ง มีจำนวนผู้รับเบี้ยยังชีพในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๙ และผู้ที่ได้รับการขึ้นทะเบียนเพื่อรับเบี้ยยังชีพในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๙ รวมเป็นจำนวน ๘๑๕ คน แบ่งได้ดังนี้.-

ตารางแสดงจำนวนผู้สูงอายุ ผู้พิการและผู้ป่วยติดเชื่อในแต่ละหมู่บ้าน

หมู่ที่	บ้าน	จำนวนผู้สูงอายุ	จำนวนผู้พิการ	จำนวนผู้ป่วยติดเชื่อ	รวม
๑	บ้านบกตก	๑๑๓	๔๘	๐	๑๖๑
๒	บ้านจั่น	๕๓	๒๙	๑	๘๓
๓	บ้านตาตืด	๘๗	๒๙	๔	๑๒๐
๔	บ้านผึ่งตก	๔๘	๑๕	๐	๖๓
๕	บ้านทุ่งเกษม	๖๗	๑๔	๐	๘๑
๖	บ้านบกออก	๙๑	๑๙	๐	๑๑๐
๗	บ้านผึ่งออก	๕๖	๑๑	๑	๖๘
๘	บ้านกลาง	๑๑๓	๔๙	๒	๑๖๔
๙	บ้านเหรียญทอง	๑๔๓	๔๘	๐	๑๙๑
๑๐	บ้านพงสว่าง	๙๘	๓๑	๑	๑๓๐
๑๑	บ้านจั่น	๗๐	๒๔	๐	๙๔
รวม		๙๓๙	๓๑๗	๙	๑,๒๖๕

ที่มา : งานสังคมสงเคราะห์ สำนักงานปลัด องค์การบริหารส่วนตำบลโนนผึ้ง
ข้อมูล ณ วันที่ เดือนตุลาคม ๒๕๕๙

๕.ระบบบริการพื้นฐาน

๕.๑ การคมนาคมขนส่ง

การคมนาคมติดต่อกับจังหวัดอุบลราชธานี ระยะทาง ๑๖.๓ กิโลเมตร และห่างจากอำเภอวารินชำราบ ระยะทาง ๙.๑ กิโลเมตร โดยมีถนนเส้นหลักขนาดด้วย ถนนหมายเลข ๒๒๖ (เส้นทางจังหวัดอุบลราชธานี-ศรีสะเกษ) ถนนหมายเลข ๒๑๗๒ (เส้นทางอำเภวารินชำราบ-ถนนหมายเลข ๒๔) ถนนหมายเลข ๒๓๑ (วงแหวนรอบนอกจังหวัดอุบลราชธานี) และมีถนนภายในตำบลโนนผึ้ง คิดเป็นร้อยละของถนนลาดยางประมาณ ๓๐ % ถนนคอนกรีต ๕๐ % ถนนลูกรัง ๒๐ %

การคมนาคมภายในตำบล มีทางหลวงชนบท ซึ่งเป็นเส้นทางที่ใช้สัญจรเข้าไปในหมู่บ้าน เป็นถนนสายรอง การคมนาคมภายในหมู่บ้าน ใช้ถนนที่ได้รับการก่อสร้างโดยองค์การบริหารส่วนตำบลโนนผึ้ง ซึ่งมีหลายประเภท ได้แก่ ถนนคอนกรีตเสริมเหล็ก ถนนลาดยาง ถนนลูกรัง ถนนดิน เป็นต้น ประเภทถนนในพื้นที่ตำบลโนนผึ้งและสภาพการใช้งานแบ่งได้ดังนี้

ลำดับที่	ประเภท	จำนวน (สาย)	สภาพการใช้งาน			หมายเหตุ
			ใช้งานได้	ปรับปรุง	ใช้การไม่ได้	
๑	ถนนแอสฟัลติก	๕	๕	๑	-	
๒	ถนนคอนกรีต	๗๗	๗๗	๒	-	(ม.๗)
๓	ถนนหินคลุก	๒๐	๒๐	-	-	
๔	ถนนดินลูกรัง	๙	๙	๕	-	(ม.๒,ม.๙)
๕	ถนนดิน	๙	๙	๑	-	(ม.๗)
รวม		๑๒๐	๑๒๐	๙	-	

ที่มา : กองช่างองค์การบริหารส่วนตำบลโนนผึ้ง

ข้อมูล ณ เดือน กันยายน พ.ศ.๒๕๕๙

๕.๒ การไฟฟ้า

การไฟฟ้า ตำบลโนนผึ้ง เป็นชุมชนแบบกึ่งเมืองกึ่งชนบท ระบบไฟฟ้าขยายทั่วถึงประชาชนมีไฟฟ้าใช้และมีเครื่องใช้ไฟฟ้าอำนวยความสะดวก จำนวน ๓,๔๓๙ เครื่อง คิดเป็นร้อยละ ๑๐๐

๕.๓ การประปา

ระบบประปา ประชาชนได้รับบริการประปาจากระบบประปาหมู่บ้าน มีประปาทั้ง ๑๑ หมู่บ้าน แบ่งได้ดังนี้

ข้อมูลด้านแหล่งน้ำกิน น้ำใช้ (หรือน้ำเพื่อการอุปโภคบริโภค)

หมู่ที่	บ้าน	จำนวน (แห่ง)	สภาพการใช้งาน		จำนวน ครัวเรือน	หมายเหตุ
			ใช้งานได้	ใช้การ ไม่ได้		
๑	บ้านบกดก	๒	๒	-	๑๑๗	
๒	บ้านจัน	๑	๑	-	๘๘	
๓	บ้านตาตืด	๒	๑	-	๑๗๕	
๔	บ้านผึ้งตก	๑	๑	-	๗๒	
๕	บ้านทุ่งเกษม	๑	๑	-	๑๓๐	
๖	บ้านบกดอก	๑	๑	-	๑๓๔	
๗	บ้านผึ้งออก	๑	๑	-	๙๙	
๘	บ้านกลาง	๑	๑	-	๑๖๓	
๙	บ้านเหรียญทอง	๒	๑	-	๗๓	
๑๐	บ้านพงสว่าง	๑	๑	-	๑๘๖	
๑๑	บ้านจัน	๑	๑	-	๑๒๗	
รวม		๑๔	๑๒	-	๑,๓๖๔	

ที่มา : สรุปข้อมูลพื้นฐานระดับหมู่บ้าน (กชช.๒ ค) ปี พ.ศ. ๒๕๕๘

๕.๕ โทรศัพท์

องค์การบริหารส่วนตำบลโนนผึ้ง จึงมีแนวทางการพัฒนาระบบการใช้อินเทอร์เน็ตให้สามารถแบบครอบคลุมทุกพื้นที่และเกิดประโยชน์กับประชาชนในตำบลโนนผึ้ง ทั้งการให้บริการเครื่องคอมพิวเตอร์สำหรับเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ตไว้บริการประชาชน และงานในหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบลโนนผึ้ง อนาคตจะมีการติดตั้งคอมพิวเตอร์ไว้บริการอินเทอร์เน็ต ภายในหมู่บ้านทุกหมู่บ้าน เพื่อการบริการอินเทอร์เน็ตที่ทั่วถึงประชาชนในพื้นที่จะได้เข้าถึงองค์ความรู้ที่กว้างขวางมากยิ่งขึ้นการใช้โทรศัพท์สาธารณะภายในตำบล มีแนวโน้มในการใช้งานน้อยลง เนื่องจากมีการนำโทรศัพท์ระบบเคลื่อนที่มาใช้ในชุมชนและการดำเนินชีวิต เนื่องจากมีความสะดวกกว่าและมีการรวมระบบปฏิบัติการอื่น ๆ รวมไว้ในเครื่องเดียว ผู้ให้บริการเครือข่ายก็มีโปรโมชั่นที่จูงใจ ผู้รับบริการมาจูงใจเรื่อยๆและมีราคาถูก ประชาชนสามารถเข้าถึงบริการง่าย

๖.ระบบเศรษฐกิจ

๖.๑ การเกษตร อาชีพหลักส่วนใหญ่ประกอบอาชีพเกษตรกรรม โดยมีการทำนาเป็นหลัก ประกอบกับ มีการปลูกพืชเศรษฐกิจในหลายพื้นที่ ได้แก่ ข้าวโพด มันสำปะหลัง ยางพารา ฟาร์มไก่ไข่ ฟาร์มหมู เป็นต้น นอกจากนี้ ยังมีการส่งเสริมให้ปลูกพืชผักสวนครัว เป็นการลดรายจ่ายและสร้างรายได้แก่ประชาชน เนื่องจากประชาชนจะนำผลผลิตทางการเกษตร มาจำหน่ายที่ตลาดนัดของหมู่บ้านที่จัดขึ้น

๖.๒ การประมง จากลักษณะภูมิประเทศทั่วไปของตำบลโนนผึ้ง เป็นที่สูงสลับต่ำ จึงมีพื้นที่ชุ่มน้ำประเภท แม่น้ำ หนอง บึง อยู่เป็นจำนวนมาก นับเป็นแหล่งจับสัตว์น้ำที่สำคัญของประชาชนในพื้นที่ใกล้เคียง หนองบึง เหล่านั้น แต่ในปัจจุบันหนองบึงต่างๆมีความตื้นเขินตามธรรมชาติและมีจำนวนมากที่ถูกบุกรุกครอบครองจนไม่มีสภาพความเป็นแหล่งน้ำแล้ว แต่ยังมีอีกเป็นจำนวนมากที่ชุมชนเห็นความสำคัญ โดยการกำหนดแนวเขตรักษาไว้เป็นอย่างดี จึงยังคงสภาพเป็นแหล่งเพิ่มผลผลิตด้านการประมงในพื้นที่ได้ที่มีระบบนิเวศน์เหมาะสมต่อการแพร่ขยายพันธุ์ของสัตว์น้ำหลายชนิด ที่รู้จักกันดีในชื่อปลานา เช่น ปลาดุก ปลาหมอ ปลาช่อน ปลากระดี่ ปลาหลด ปลาไหล ฯลฯ และยังมีสัตว์ครึ่งบกครึ่งน้ำประเภทกบ อึ่งอ่าง เขียด ฯลฯ ซึ่งเป็นประโยชน์และแหล่งอาหารโปรตีนจากสัตว์น้ำที่สำคัญของของตำบล

๖.๓ ปศุสัตว์ พื้นที่ตำบลโนนผึ้งเป็นพื้นที่ที่มีแหล่งน้ำอย่างพอเพียง ดินและความลาดชัน ดินดีมีความสมบูรณ์ใกล้เส้นทางการคมนาคมและขนส่ง ไฟฟ้าประปาเพียงใด จึงเหมาะแก่เป็นสถานที่ที่ตั้งฟาร์ม โดยมีรายละเอียดดังนี้

๑.ฟาร์มไก่เนื้อ จำนวน ๖ ฟาร์ม

๒. ฟาร์มไก่ไข่ จำนวน - ฟาร์ม

๓.ฟาร์มสุกร จำนวน - ฟาร์ม

การเลี้ยงปศุสัตว์ในครัวเรือนเป็นการเลี้ยงเพื่อสร้างรายได้ให้กับครัวเรือนและเป็นแหล่งอาหาร เช่นไก่บ้าน สุกร วัว กระบือ แพะ โดยอาศัยพืชผลทางการเกษตร

๖.๔ การบริการ

อบต.โนนผึ้ง มีพื้นที่ที่เหมาะสมแก่การทำธุรกิจหลายประเภท เพราะมีเส้นทางสัญจรไปมาสะดวก และอยู่ใกล้ตัวเมืองทำให้เกิดสถานบริการหลายด้าน เช่น โรงแรม รีสอร์ทศูนย์จำหน่ายสินค้าปลีก-ส่ง ศูนย์ซ่อม อะไหล่ยนต์โกดังเก็บสินค้า ฯลฯ เนื่องจากเป็นเส้นทางเชื่อมต่อระหว่างอำเภอต่าง ๆ

๖.๕ การท่องเที่ยว

- วัดหนองป่าพง (อังกฤษ: Wat Nong Pah Pong) เป็นวัดป่าฝ่ายอรัญวาสี มีจุดเริ่มต้นเมื่อปี พ.ศ. ๒๔๙๗ โดยพระโพธิญาณเถร (หลวงปู่ชา สุภทฺโท) ต่อมาได้รับวิสุงคามสีมาเมื่อวันที่ ๕ เมษายน พ.ศ. ๒๕๑๗ ตั้งอยู่บ้านพงสว่าง หมู่ที่ ๑๐ ตำบลโนนผึ้ง อำเภวารินชำราบ จังหวัดอุบลราชธานี ปัจจุบันวัดหนองป่าพงมีวัดสาขาทั้งในและต่างประเทศไทยจำนวนมาก จากการเผยแผ่ พระพุทธศาสนาสายวิปัสณากรรมฐาน โดยบรรดาพระลูกศิษย์ซึ่งศรัทธาในปฏิปทาของหลวงปู่ชา สุภทฺโท

วัดหนองป่าพงเป็นสำนักปฏิบัติธรรมที่แวดล้อมด้วยธรรมชาติ มุ่งหมายที่การประพฤติพรหมจรรย์ตามรอยพระยุคลบาทของพระโคตมพุทธเจ้าที่ทรงดำรงพระชนม์ชีพในป่า เพื่อค้นคว้าแสวงหาทางพ้นทุกข์ แล้วทรงนำความรู้แจ้งเห็นจริงนั้น มาเผยแผ่เกื้อกูลความสุขแก่มหาชนทั่วไป

- สวนไม้ดอกไม้ประดับ ตั้งอยู่ หมู่ที่ ๓ บ้านตาตืด ตำบลโนนผึ้ง เป็นสถานที่ท่องเที่ยวอีกแห่งที่น่าสนใจ ด้วยเป็นสวนไม้ดอกไม้ประดับที่มีการปลูกดอกไม้หลากสี สวยงาม เหมาะแก่การเที่ยวชมเพื่อพักผ่อนหย่อนใจ

- ศูนย์ภูมิปัญญาท้องถิ่นตำบลโนนผึ้ง ตั้งอยู่หมู่ที่ ๘ บ้านกลาง ตำบลโนนผึ้งเป็นศูนย์แสดงศิลปวัฒนธรรมของชาวอุบลฯ ของชาวบ้านตำบลโนนผึ้ง ที่รวบรวมภูมิปัญญาของคนท้องถิ่นโดยแท้ที่เล่าเรื่องราวต่างๆ ของคนในยุคสมัยต่าง ๆ ผ่านทางงานศิลปะที่สวยงาม

๖.๖ อุตสาหกรรม

ตำบลโนนผึ้งเป็นชุมชนแบบกึ่งเมืองกึ่งชนบท ซึ่งตั้งอยู่ไม่ไกลจากตัวเมืองอุบลราชธานี ทำให้การประกอบกิจการอุตสาหกรรมประเภทต่างๆ มีการขยายตัวอย่างรวดเร็ว ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

กิจการอุตสาหกรรม

๑. อุตสาหกรรมการเกษตร
๒. อุตสาหกรรมเครื่องตี (นม)
๓. อุตสาหกรรมไม้และผลิตภัณฑ์จากไม้
๔. อุตสาหกรรมเฟอร์นิเจอร์และเครื่องเรือน
๕. อุตสาหกรรมผลิตไฟฟ้า

๖.๗ การพาณิชย์และกลุ่มอาชีพ

- กลุ่มพาณิชย์

ธนาคาร	๑	แห่ง (ธนาคารออมสิน สาขาโนนผึ้ง)
สถานบริการน้ำมัน/ปั๊มหลอด/ตู้บริการอัตโนมัติ	๗	แห่ง
ห้างหุ้นส่วนจำกัด	๒	แห่ง
ตลาด	๑	แห่ง
ร้านค้าต่าง ๆ	๗๑	แห่ง
โรงฆ่าสัตว์	-	แห่ง
โรงสีข้าว	๕	แห่ง
ฟาร์มปศุสัตว์	๖	แห่ง
ประมง	-	แห่ง

โรงแรม/ห้องเช่า	๔๕	แห่ง
ร้านอาหาร	๒๐	แห่ง
ร้านตัดผม(เสริมสวย)	๗	แห่ง
ศูนย์บริการทางแพทย์	๑	แห่ง
ลานมันสำปะหลัง/ยางพารา	-	แห่ง
วัสดุก่อสร้าง	๕	แห่ง
อื่น ๆ	๕๐	แห่ง
จำนวนกลุ่มทุกประเภท	๓๖	กลุ่ม แยกประเภทกลุ่ม
- กลุ่มอาชีพ	๒๕	กลุ่ม
- กลุ่มออมทรัพย์	๑๑	กลุ่ม
- กลุ่มอื่น ๆ	-	กลุ่ม

๖.๘ แรงงาน

ภาคเกษตรกรรมเป็นประชากรหลักที่ประกอบอาชีพในการทำนา การทำสวนยาง การปลูกมันสำปะหลัง และการปศุสัตว์อื่น ๆ ปัญหาการขาดแคลนแรงงาน ต้องอาศัยจากพื้นที่อำเภอข้างเคียง เพื่อช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการผลิต ตลอดจนอาศัยเครื่องจักรทุ่นแรงในการดำเนินกิจกรรมด้านการเกษตรและประชาชนบางส่วน เมื่อเสร็จภารกิจภาคเกษตรกรรม ไปรับจ้างรายวันและรายเดือน และทำงานในพื้นที่อำเภอข้างเคียงและต่างจังหวัด ในภาพรวมประชาชนในพื้นที่ตำบลแก่งโตนมีฐานะทางเศรษฐกิจอยู่ในระดับปานกลาง

ภาคอุตสาหกรรม พื้นที่ประกอบไปด้วยโรงงานอุตสาหกรรมที่มีขนาดใหญ่ ขนาดกลาง และขนาดเล็ก ทำให้อัตราการว่างงานของประชาชนมีไม่มากนัก แต่ต้องอาศัยแรงงานจากพื้นที่อื่นที่มีความรู้ด้านเทคโนโลยี หรือทักษะเฉพาะทาง เข้ามาทำงานในพื้นที่ ทำให้แรงงานในพื้นที่ขาดโอกาส เนื่องจากข้อจำกัดเฉพาะในด้านนี้

๗. ศาสนา ประเพณี วัฒนธรรม การนับถือศาสนา ศาสนาพุทธ ร้อยละ ๙๘ ศาสนาอื่น ๆ ร้อยละ ๒ ศาสนสถาน ตำบลแก่งโตนมี จำนวนศาสนสถาน ๙ แห่ง คือ

หมู่ที่	บ้าน	ชื่อศาสนสถาน	รวม (แห่ง)
๑	บ้านบกดก	วัดบ้านบกดก	๑
๒	บ้านจั่น	วัดบ้านจั่น	๑
๓	บ้านตาตติ	วัดบ้านตาตติ	๑
๔	บ้านฝั่งตก	วัดบ้านฝั่ง	๑
๕	บ้านทุ่งเกษม	วัดบ้านทุ่งเกษม	๑
๖	บ้านบกดอก	-	-
๗	บ้านฝั่งออก	-	-
๘	บ้านกลาง	วัดบ้านกลาง สำนักสงฆ์	๒
๙	บ้านเหรียญทอง	สำนักสงฆ์บ้านเหรียญทอง	๑
๑๐	บ้านพงสว่าง	วัดหนองป่าพง	๑
๑๑	บ้านจั่น	-	-
รวมศาสนสถาน			๙

ที่มา : ผู้นำหมู่บ้านตำบลโนนผึ้ง เดือน มีนาคมพ.ศ.๒๕๕๙

๗.๒ ประเพณีและงานประจำปี

- ประเพณีทอดกฐิน
- ประเพณีข้าวสาก
- ประเพณีบุญสงกรานต์
- ประเพณีแห่เทียนพรรษา
- ประเพณีลอยกระทง
- ประเพณีแข่งเรือ
- ประเพณีบุญเดือนหก (บั้งไฟ)

๘.ทรัพยากรธรรมชาติ

๘.๑ **ลำห้วยฝับ** ต้นน้ำอยู่บริเวณอำเภอกันทรารมย์ จังหวัดศรีสะเกษ ไหลผ่านหลายตำบลก่อนถึงตำบลโนนผึ้ง ส่วนในตำบลโนนผึ้งไหลผ่านทั้งหมด ๕ หมู่บ้าน บ้านฝิ่งตก หมู่ที่ ๔ บ้านฝิ่งออก หมู่ที่ ๗ บ้านบกตก หมู่ที่ ๑ บ้านบกออก หมู่ที่ ๖ และบ้านทุ่งเกษม หมู่ที่ ๕ ถือเป็นแหล่งน้ำที่มีความสำคัญในพื้นที่ทั้งทางการอุปโภคบริโภค การเกษตร ประมง และอื่น ๆ

๙.เศรษฐกิจพอเพียงท้องถิ่น (ด้านการเกษตรและน้ำ)

๙.๑ ข้อมูลพื้นฐานของหมู่บ้านหรือชุมชน

หออกระจายข่าว ในพื้นที่ตำบลโนนผึ้ง มีหออกระจายข่าว จำนวน ๑๗ แห่ง แบ่งได้ดังนี้

หมู่ที่	บ้าน	รวมจำนวน (แห่ง)	สภาพการใช้งาน	
			ใช้งานได้	ใช้การไม่ได้
๑	บ้านบกตก	๑	๑	-
๒	บ้านจั่น	๒	๑	๑
๓	บ้านตาตืด	๑	๑	-
๔	บ้านฝิ่งตก	๓	๑	๒
๕	บ้านทุ่งเกษม	๑	๑	-
๖	บ้านบกออก	๑	๑	-
๗	บ้านฝิ่งออก	๒	๒	-
๘	บ้านกลาง	๑	๑	-
๙	บ้านเหรียญทอง	๑	๑	-
๑๐	บ้านพงสว่าง	๒	๑	๑
๑๑	บ้านจั่น	๑	๑	-
รวม		๑๗	๑๓	๔

ที่มา : ผู้นำหมู่บ้านตำบลโนนผึ้ง เดือน ตุลาคม ๒๕๕๙

๙.๒ ข้อมูลด้านการเกษตร ข้อมูลด้านแหล่งน้ำทางการเกษตร แหล่งน้ำตามธรรมชาติ ตำบลโนนผึ้งมีแหล่งน้ำสายสำคัญ คือ ลำห้วยฝับ ลำห้วยสาขา หนอง บึงธรรมชาติ และแหล่งน้ำสาธารณะ ดังนี้

หมู่ที่	บ้าน	แหล่งน้ำสาธารณะ	เนื้อที่			น.ส.ล. เลขที่
			ไร่	งาน	ตารางวา	
๑	บ้านบกก	หนองโคก	-	๓	๓๘	อป ๒๘๓๙
		ลำห้วยฝับ				
		หนองซี	๖	-	๖๗	อป ๒๙๐๓
		ร่องแสง				
		ร่องตาเกาะ				
		ร่องกอก				
		หนองเหมือง	-	๑	๔๗	ไม่มี
๒	บ้านจัน	หนองจระเข้	-	๓	๖๘	อป ๑๗๘๒
		หนองจัน	๑	๑	๒	อป ๕๐๗๑
๓	บ้านตาติด	ร่องเมือง				
		หนองหอย	๓	๑	๒๒	-
๔	บ้านผึ้งตก	ห้วยฝับ				
		ร่องน้ำจาง				
		ร่องโดน				
		ร่องอุบเบา				
		หนองเยียวม้า				
		หนองซีใหญ่	๕	๓	๐๗	อป ๑๗๗๘
หนองแซง	๖	-	๒๒	อป ๑๗๗๙		
๕	บ้านทุ่งเกษม	ห้วยฝับ				
		หนองแคน	๒	-	๙๔	อป ๓๘๓๐
		หนองปลู	๓	-	๘	อป ๘๑๖๙
๖	บ้านบกกอก	ห้วยฝับ				
๗	บ้านผึ้งออก	ห้วยฝับ				
		ร่องสะเทียง				
		ร่องน้ำจาง				
		ร่องไฮ				
		หนองถ่ม	๔	-	๗	อป ๑๗๗๑
		หนองตากว่าง	๔	๑	๔	อป ๑๗๗๒
		ร่องแสง				
หนองเทา	๑	-	๗๘	อป ๒๗๓๕		
๘	บ้านกลาง	หนองตาติด	๑	๑	๙๒	อป ๑๖๕๖
		หนองควายน้อย	๖	-	๓	อป ๔๑๗๒
		หนองพง	๖	๓	๘๔	อป ๑๗๖๙
๙	บ้านเหรียญทอง	-	-	-	-	
๑๐	บ้านพงสว่าง	หนองงูเหลือม	๒	-	-	-
๑๑	บ้านจัน	-	-	-	-	

ที่มา : กองช่าง องค์การบริหารส่วนตำบลโนนผึ้ง เดือน มีนาคม พ.ศ.๒๕๕๙

ส่วนที่ ๒

ยุทธศาสตร์การพัฒนาศูนย์ปกครองส่วนท้องถิ่น

๑. ความสัมพันธ์ระหว่างแผนพัฒนาระดับมหภาค

๑.๑ แผนยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ ปี (พ.ศ. ๒๕๖๑ - ๒๕๘๐)

โดยที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๖๕ กำหนดให้รัฐพึงจัดให้มียุทธศาสตร์ชาติเป็นเป้าหมายการพัฒนาประเทศอย่างยั่งยืน ตามหลักธรรมาภิบาลเพื่อใช้เป็นกรอบในการจัดทำแผนต่างๆให้สอดคล้องและบูรณาการกันเพื่อให้เกิดเป็นพลังผลักดันร่วมกันไปสู่เป้าหมายดังกล่าว โดยให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎหมายว่าด้วยการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติ และต่อมาได้มีการตราพระราชบัญญัติการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติ พ.ศ. ๒๕๖๐ มีผลบังคับใช้เมื่อวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๖๐ โดยกำหนดให้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการยุทธศาสตร์ชาติ เพื่อรับผิดชอบในการจัดทำร่างยุทธศาสตร์ชาติ กำหนดวิธีการการมีส่วนร่วมของประชาชน ในการจัดทำร่างยุทธศาสตร์ชาติ ในการติดตาม การตรวจสอบ และการประเมินผล รวมทั้งกำหนดมาตรการส่งเสริมและสนับสนุนให้ประชาชนทุกภาคส่วนดำเนินการให้สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ชาติ

เพื่อให้เป็นไปตามที่กำหนดในพระราชบัญญัติการจัดทำ ยุทธศาสตร์ชาติ พ.ศ. ๒๕๖๐ คณะกรรมการยุทธศาสตร์ชาติได้แต่งตั้งคณะกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติด้านต่างๆ รวม ๖ คณะอันประกอบด้วย คณะกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติด้านความมั่นคง คณะกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติด้านการสร้างความสามารถในการแข่งขัน คณะกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติด้านการพัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพทรัพยากรมนุษย์ คณะกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติด้านการสร้างโอกาสและความเสมอภาคทางสังคม คณะกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติด้านการสร้างการเติบโตบนคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม และคณะกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติด้านการปรับสมดุลและพัฒนาระบบการบริหารจัดการภาครัฐ เพื่อรับผิดชอบในการดำเนินการจัดทำร่างยุทธศาสตร์ชาติให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนด ตลอดจนได้จัดให้มีการรับฟังความคิดเห็นของประชาชนและหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้องอย่างกว้างขวางเพื่อประกอบการพิจารณาจัดทำร่างยุทธศาสตร์ชาติตามที่กฎหมายกำหนดแล้ว

ยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ ปี (พ.ศ. ๒๕๖๑-๒๕๘๐) เป็นยุทธศาสตร์ชาติฉบับแรกของประเทศไทยตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ซึ่งจะต้องนำไปสู่การปฏิบัติเพื่อให้ประเทศไทยบรรลุวิสัยทัศน์“ประเทศไทยมีความมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน เป็นประเทศพัฒนาแล้ว ด้วยการพัฒนาตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง” ภายในช่วงเวลาดังกล่าว เพื่อความสุขของคนไทยทุกคน

สถานการณ์ แนวโน้ม วิสัยทัศน์ และเป้าหมายในการพัฒนาประเทศ

๑. บทนำ

การพัฒนาประเทศไทยนับตั้งแต่แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑ เป็นต้นมาได้ส่งผลให้ประเทศมีการพัฒนาในทุกมิติ ทั้งในด้านเศรษฐกิจที่ประเทศไทยได้รับการยกระดับเป็นประเทศในกลุ่มบนของกลุ่มประเทศระดับรายได้ปานกลาง ในด้านสังคมที่มีการพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชนส่งผลให้ประเทศไทยหลุดพ้นจากการเป็นประเทศยากจน และในด้านสิ่งแวดล้อมที่ประเทศไทยมีข้อได้เปรียบในความหลากหลายเชิงนิเวศ อย่างไรก็ตาม ประเทศไทยยังมีความท้าทายต่อการพัฒนาที่สำคัญ อาทิ อัตราการขยายตัวทางเศรษฐกิจในปี ๒๕๖๐ ที่ร้อยละ ๓.๙ ถือว่าอยู่ในระดับต่ำกว่าศักยภาพ เมื่อเทียบกับร้อยละ ๖.๐ ต่อปีในช่วงเวลาเกือบ ๖ ทศวรรษที่ผ่านมา โดยมีสาเหตุหลักจากการชะลอตัวของการลงทุนภายในประเทศและสถานการณ์เศรษฐกิจโลกที่ยังไม่ฟื้นตัวได้เต็มที่โครงสร้างเศรษฐกิจไทยที่ยังไม่สามารถขับเคลื่อนด้วยนวัตกรรมได้อย่างเต็มประสิทธิภาพภาคบริการและภาคเกษตรมีผลผลิตการผลิตใน

ระดับต่ำ ขาดการนำเทคโนโลยีเข้ามาเพิ่มประสิทธิภาพในการผลิต ประกอบกับแรงงานไทยยังมีปัญหาเรื่องคุณภาพและสมรรถนะที่ไม่สอดคล้องกับความต้องการในการขับเคลื่อนการพัฒนาของประเทศ

นอกจากนั้น ศักยภาพและคุณภาพของประชากรไทยทุกช่วงวัยยังคงเป็นปัจจัยท้าทายสำคัญต่อการพัฒนาประเทศ แม้ว่าการเข้าถึงระบบบริการสาธารณสุข การศึกษา บริการสาธารณสุข โครงสร้างพื้นฐานต่างๆ และการคุ้มครองทางสังคมอื่น ๆ ของคนไทยมีความครอบคลุมเพิ่มมากขึ้น แต่ยังคงมีปัญหาเรื่องคุณภาพการให้บริการที่มีมาตรฐานแตกต่างกันระหว่างพื้นที่ ซึ่งเป็นหนึ่งในสาเหตุหลักที่ทำให้ประเทศไทยยังคงมีปัญหาความเหลื่อมล้ำในหลายมิติ ขณะที่ปัญหาด้านความยากจนยังคงเป็นประเด็นท้าทายในการยกระดับการพัฒนาประเทศให้ประชาชนมีรายได้สูงขึ้นและแก้ปัญหาความเหลื่อมล้ำอย่างยั่งยืน ขณะเดียวกันการวางกลยุทธ์ระยะยาวในการฟื้นฟู การใช้ และการรักษาทรัพยากรอย่างบูรณาการเพื่อการพัฒนาประเทศที่ผ่านมายังขาดความชัดเจน ส่งผลให้ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของประเทศยังมีปัญหาการใช้อย่างสิ้นเปลืองและเสื่อมโทรมลงอย่างรวดเร็ว

ทั้งนี้ ปัญหาดังกล่าวข้างต้นมีสาเหตุส่วนหนึ่งมาจากประสิทธิภาพการบริหารจัดการภาครัฐ การพัฒนาประเทศขาดความต่อเนื่องและความยืดหยุ่นในการตอบสนองต่อความต้องการและปัญหาของประชาชน ขณะที่ความมั่นคงภายในประเทศยังมีหลายประเด็นที่ต้องเสริมสร้างให้เกิดความเข้มแข็ง ลดความขัดแย้งทางความคิดและอุดมการณ์ที่มีรากฐานมาจากความเหลื่อมล้ำ ความไม่เสมอภาค การขาดความเชื่อมั่นในกระบวนการยุติธรรม และปัญหาการขาดเสถียรภาพทางการเมืองตลอดจนส่งเสริมคนในชาติให้ยึดมั่นสถาบันหลักเป็นศูนย์รวมจิตใจให้เกิดความรักและความสามัคคี

ในขณะเดียวกัน การเปลี่ยนแปลงโครงสร้างประชากรที่มีสัดส่วนประชากรวัยแรงงานและวัยเด็กที่ลดลงและประชากรสูงอายุที่เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง จะเป็นปัจจัยเสี่ยงสำคัญที่จะทำให้การพัฒนาประเทศในมิติต่าง ๆ มีความท้าทายมากขึ้น ทั้งในส่วนของเสถียรภาพทางการเงินการคลังของประเทศในการจัดสวัสดิการเพื่อดูแลผู้สูงอายุที่เพิ่มสูงขึ้น การลงทุนและการออม การเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศ ความมั่นคงทางสังคม การบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติอย่างยั่งยืนซึ่งจะเป็นประเด็นท้าทายต่อการขับเคลื่อนประเทศไปสู่การเป็นประเทศพัฒนาแล้ว

๒. ปัจจัยและแนวโน้มที่คาดว่าจะส่งผลกระทบต่อการพัฒนาประเทศ

แม้ว่าประเทศไทยจะมีตำแหน่งที่ตั้งที่สามารถเป็นศูนย์กลางในการเชื่อมโยงในภูมิภาคและเป็นประตูสู่เอเชีย แต่การที่มีอาณาเขตติดกับประเทศเพื่อนบ้านหลายประเทศ ทำให้ปัญหาด้านเขตแดนกับประเทศเพื่อนบ้านยังคงเป็นความท้าทายด้านความมั่นคงในอนาคต นอกจากนี้ ประเทศไทยยังคงต้องให้ความสำคัญกับปัญหาด้านความมั่นคงอื่น ๆ ที่มีความซับซ้อนละเอียดอ่อน และมีความเชื่อมโยงกันหลายมิติ ที่อาจเป็นประเด็นท้าทายต่อการสร้างบรรยากาศความไว้วางใจระหว่างรัฐกับประชาชนและระหว่างประชาชนกับประชาชน ซึ่งรวมถึงการสร้างสามัคคีของคนในชาติที่จะนำไปสู่การแก้ปัญหาความขัดแย้งระหว่างกลุ่มประชากรไทยที่มีแนวคิดและความเชื่อที่แตกต่างกันอย่างยั่งยืนนอกจากนี้ การขยายอิทธิพลและการเพิ่มบทบาทของประเทศมหาอำนาจ ที่อาจก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงไปสู่ระบบหลายขั้วอำนาจ หรือเกิดการย้ายขั้วอำนาจทางเศรษฐกิจ ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อเสถียรภาพทางเศรษฐกิจของประเทศในอนาคต ขณะที่องค์กรที่ไม่ใช่รัฐ อาทิ องค์กรระหว่างประเทศ และบริษัทข้ามชาติ จะมีบทบาทมากขึ้นในการกำหนดกฎ ระเบียบ ทิศทางความสัมพันธ์และมาตรฐานสากลต่างๆ ทั้งในด้านความมั่นคง และเศรษฐกิจ รวมทั้งการรวมกลุ่มเศรษฐกิจและการเปิดเสรีในภูมิภาคที่นำไปสู่ความเชื่อมโยงในทุกกระบวน อาจก่อให้เกิดความเสี่ยงด้านอาชญากรรมข้ามชาติและเศรษฐกิจนอกระบบ รวมทั้งปัญหายาเสพติด การค้ามนุษย์ และการลักลอบเข้าเมือง

ในทางกลับกัน ความเปลี่ยนแปลงจากโลกาภิวัตน์และความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีที่ได้รับการพัฒนาอย่างก้าวกระโดดจะก่อให้เกิดนวัตกรรมอย่างพลิกผัน อาทิ เทคโนโลยีปัญญาประดิษฐ์ อินเทอร์เน็ตในทุกสิ่ง การวิเคราะห์ข้อมูลขนาดใหญ่ หุ่นยนต์และโดรน เทคโนโลยีพันธุกรรมสมัยใหม่ และเทคโนโลยีทางการเงิน ซึ่งตัวอย่างแนวโน้มการพัฒนาเทคโนโลยีอย่างก้าวกระโดดเหล่านี้ คาดว่าจะเป็นปัจจัยสนับสนุนหลักที่ช่วยทำให้เศรษฐกิจโลกและเศรษฐกิจไทยมีแนวโน้มที่จะกลับมาขยายตัวได้เข้มแข็งขึ้น แนวโน้มสำคัญที่จำเป็นต้องมีการติดตามอย่างใกล้ชิด อาทิ การรวมกลุ่มทางการค้าและการลงทุน

ที่จะมีความหลากหลายเพิ่มมากขึ้น การแข่งขันที่คาดว่าจะรุนแรงขึ้นในการเพิ่มผลิตภาพและสร้างความหลากหลายของสินค้าและบริการที่ตอบโจทย์รูปแบบชีวิตใหม่ๆ

นอกจากนั้น ประเทศไทยคาดว่าจะเข้าสู่การเป็นสังคมสูงวัยระดับสุดยอดในปี ๒๕๗๔ จะก่อให้เกิดโอกาสใหม่ๆ ในการตอบสนองความต้องการของกลุ่มผู้บริโภครุ่นสูงวัยที่จะมีสัดส่วนเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง รวมทั้งการคาดการณ์ว่าครอบครัวไทยจะมีขนาดเล็กลงและมีรูปแบบที่หลากหลายมากขึ้นประชากรในประเทศไทยจะมีช่วงอายุที่แตกต่างกันและจะมีกลุ่มคนช่วงอายุใหม่ๆ เพิ่มขึ้น ซึ่งจะส่งผลต่อทัศนคติและพฤติกรรมที่แตกต่างกัน ดังนั้น การเตรียมความพร้อมของประชากรให้มีคุณภาพและการนำเทคโนโลยีที่เหมาะสมมาใช้ในการผลิตและการบริการของประเทศจะเป็นความท้าทายสำคัญในระยะต่อไป

ในขณะเดียวกัน โครงสร้างประชากรที่เข้าสู่สังคมสูงวัย อาจทำให้เกิดความต้องการแรงงานต่างชาติเพิ่มมากขึ้นเพื่อทดแทนจำนวนแรงงานไทยที่ลดลง ซึ่งปัจจัยด้านการเปิดเสรีในภูมิภาคและความก้าวหน้าของการพัฒนาระบบคมนาคมขนส่งในภูมิภาคจะทำให้การเคลื่อนย้ายแรงงานและการย้ายถิ่นมีความสะดวกมากขึ้น และเป็นปัจจัยสำคัญที่จะทำให้เกิดการเคลื่อนย้ายประชากรเข้าออกประเทศเพิ่มขึ้น โดยเฉพาะในกลุ่มประชากรที่มีศักยภาพซึ่งมีแนวโน้มในการเคลื่อนย้ายไปเรียนหรือทำงานในทั่วทุกมุมโลกสูงขึ้น ทั้งนี้ การย้ายถิ่นส่วนใหญ่มีวัตถุประสงค์เพื่อแสวงหาโอกาสทางเศรษฐกิจที่ดีขึ้น จึงอาจจะเป็นไปได้ที่ประเทศไทยจะยังคงเป็นประเทศผู้รับของประชากรจากประเทศเพื่อนบ้านขณะที่ประชากรไทย โดยเฉพาะแรงงานทักษะอาจมีแรงจูงใจในการย้ายถิ่นไปยังประเทศที่มีระดับการพัฒนาที่ดีกว่า อาจทำให้การแย่งชิงแรงงานมีความรุนแรงมากขึ้น ซึ่งจะยิ่งทำให้เกิดความเสี่ยงต่อการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจและการเปลี่ยนแปลงของบริบทสังคมไทย

นอกจากนี้ ผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศคาดว่าจะมีความรุนแรงมากขึ้นทั้งในเชิงความผันผวน ความถี่ และขอบเขตที่กว้างขวางมากขึ้น ซึ่งจะสร้างความเสียหายต่อชีวิตและทรัพย์สิน ระบบโครงสร้างพื้นฐานที่จำเป็น ตลอดจนระบบผลิตทางการเกษตรที่สัมพันธ์ต่อเนื่องกับความมั่นคงด้านอาหารและน้ำ ขณะที่ระบบนิเวศต่างๆ มีแนวโน้มเสื่อมโทรมลง และมีความเป็นไปได้ค่อนข้างสูงในการสูญเสียความสามารถในการรองรับความต้องการของมนุษย์ได้อย่างมีประสิทธิภาพอย่างไรก็ดี ระดับความรุนแรงของผลกระทบอันเกิดจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศโลกและความเสื่อมโทรมของระบบนิเวศต่าง ๆ ดังกล่าวที่แต่ละประเทศจะต้องเผชิญจะมีความแตกต่างกัน ทำให้การเป็นสังคมสีเขียว การรักษาและบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างบูรณาการจะได้รับความสำคัญและความสนใจจากนานาประเทศรวมทั้งประเทศไทยเพิ่มมากขึ้น พลังงานทดแทนและพลังงานทางเลือก รวมถึงการสร้างสมดุลความมั่นคงด้านพลังงานและอาหารมีแนวโน้มที่จะมีความสำคัญเพิ่มมากขึ้นกฎระเบียบและข้อตกลงด้านสิ่งแวดล้อมจะมีความเข้มข้นและเข้มงวดขึ้น โดยกรอบการพัฒนาตามข้อตกลงระหว่างประเทศต่างๆ ที่สำคัญ เช่น เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน และบันทึกความตกลงปารีสจะได้รับการนำไปปฏิบัติอย่างจริงจังมากยิ่งขึ้น

แนวโน้มเหล่านี้จะก่อให้เกิดความท้าทายต่อการพัฒนาประเทศในหลายมิติ ทั้งในส่วนของการทำงานและอาชีพ สาขาการผลิตและบริการใหม่ๆ ความมั่นคงของประเทศอันเกิดจากภัยคุกคามและความเสี่ยงด้านอื่นๆ ที่ซับซ้อนขึ้น อาชญากรรมไซเบอร์ รูปแบบการก่อสงครามที่ใช้เทคโนโลยีเป็นเครื่องมือ การเคลื่อนย้ายอย่างเสรีและรวดเร็วของผู้คน เงินทุน ข้อมูลข่าวสาร องค์ความรู้ เทคโนโลยี และสินค้าและบริการ การปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศที่รวดเร็วและคาดการณ์ได้ยาก การเกิดขึ้นของโรคระบาด และโรคอุบัติใหม่ที่จะส่งผลให้การเฝ้าระวังด้านการสาธารณสุขในประเทศมี

ความสำคัญมากขึ้น อาจนำไปสู่ปัญหาความเหลื่อมล้ำที่ทวีความรุนแรงมากขึ้นได้ หากไม่มีมาตรการที่มีประสิทธิภาพในการป้องกันและรองรับผลกระทบต่างๆ ที่คาดว่าจะเกิดขึ้น ซึ่งรวมถึงการเตรียมความพร้อมเพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยีและนวัตกรรมแบบพลิกผันที่จะเกิดขึ้นอย่างรวดเร็วโดยเฉพาะอย่างยิ่งหากการเข้าถึงเทคโนโลยี โครงสร้างพื้นฐาน และองค์ความรู้สมัยใหม่มีระดับความแตกต่างกันระหว่างกลุ่มประชากรต่างๆ โดยการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยีและนวัตกรรมดังกล่าวจะส่งผลกระทบต่อทั้งการจ้างงานและอาชีพที่จะมีรูปแบบและลักษณะงานที่เปลี่ยนไป มีความต้องการแรงงานที่มีสมรรถนะสูงเพิ่มมากขึ้น หลายอาชีพอาจหายไปจากตลาดงานในปัจจุบันและบางอาชีพจะถูกทดแทนด้วยระบบอัตโนมัติ โดยเฉพาะอาชีพที่ต้องการทักษะระดับต่ำ ก่อให้เกิดความเสี่ยงต่อความมั่นคงและคุณภาพชีวิตของประชาชนที่ปรับตัวไม่ทันหรือขาดความรู้และทักษะที่ทันกับยุคสมัยที่เปลี่ยนแปลงไปกระแสโลกาภิวัตน์ที่จะทำให้เกิดการพัฒนาขยายความเป็นเมือง วิถีชีวิตที่เปลี่ยนไปอย่างรวดเร็ว รวมทั้งการเปลี่ยนแปลงทางสภาพภูมิอากาศที่อาจจะมีผลกระทบรุนแรงมากขึ้น ซึ่งปัจจัยทั้งหมดดังกล่าวจะส่งผลกระทบต่อปัญหาความยากจนและความเหลื่อมล้ำของประเทศมีความซับซ้อนมากยิ่งขึ้น

จากปัจจัยและแนวโน้มที่คาดว่าจะส่งผลต่อการขับเคลื่อนการพัฒนาประเทศในมิติต่างๆข้างต้น เห็นได้ว่าบริบทและสภาพแวดล้อมทั้งภายในและภายนอกประเทศมีแนวโน้มที่จะเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว มีพลวัตสูง และมีความซับซ้อนหลากหลายมิติ ซึ่งจะส่งผลกระทบต่ออนาคตการพัฒนาประเทศอย่างมาก ดังนั้น การพัฒนาประเทศจึงจำเป็นต้องมียุทธศาสตร์การพัฒนาที่ครอบคลุมทุกมิติและทุกด้าน การพัฒนาที่เกี่ยวข้อง มีความร่วมมือในลักษณะประชารัฐจากภาคส่วนต่างๆ ในรูปแบบของหุ้นส่วนการพัฒนาที่เป็นการดำเนินงานอย่างบูรณาการ เนื่องจากทุกมิติการพัฒนามีความเกี่ยวข้องซึ่งกันและกัน โดยประเทศไทยจำเป็นต้องมีทรัพยากรมนุษย์ที่มีคุณภาพ มีความรู้ สมรรถนะ และทักษะที่สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงต่างๆ สามารถรู้เท่าทันและปรับตัวให้สามารถดำเนินชีวิตได้อย่างมีความสุข มีอาชีพที่มั่นคง สร้างรายได้ ท่ามกลางความเปลี่ยนแปลงกฎเกณฑ์และกติกาใหม่ๆ และมาตรฐานที่สูงขึ้น โดยเฉพาะในโลกที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วซึ่งจำเป็นต้องมีการพัฒนาระบบและปัจจัยส่งเสริมต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องไปพร้อมกัน ทั้งในส่วนของระบบการเรียนการสอน และการพัฒนาทักษะฝีมือที่สอดคล้องกันกับการพัฒนาของคนในแต่ละช่วงวัย ระบบบริการสาธารณะ โครงสร้างพื้นฐาน รวมทั้งการให้ความสำคัญกับการส่งเสริมเทคโนโลยีและนวัตกรรม เพื่อให้ประเทศไทยสามารถยกระดับเป็นเจ้าของเทคโนโลยีและนวัตกรรมก้าวทันโลก จากการพัฒนาต่อยอดการพัฒนาบนพื้นฐานนโยบายไทยแลนด์ ๔.๐ ส่งผลให้เกิดการสร้างห่วงโซ่มูลค่าทางเศรษฐกิจในทั้งภาคอุตสาหกรรม ภาคเกษตรและภาคบริการ กระจายผลประโยชน์จากการพัฒนา ลดปัญหาความเหลื่อมล้ำ และนำไปสู่การเสริมสร้างคุณภาพชีวิตของประชาชนทุกภาคส่วน

นอกจากนี้ ประเทศไทยต้องให้ความสำคัญกับการสร้างสมดุลความมั่นคงด้านพลังงานและอาหาร การรักษาไว้ซึ่งความหลากหลายเชิงนิเวศ การส่งเสริมการดำเนินชีวิตและธุรกิจ และการพัฒนาและขยายความเป็นเมืองที่เติบโตอย่างต่อเนื่องที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม พร้อมกับการมีข้อกำหนดของรูปแบบและกฎเกณฑ์ที่เกี่ยวข้องกับลักษณะการใช้พื้นที่ที่ชัดเจน ขณะที่การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและระบบโลจิสติกส์ กฎหมาย ระบบภาษีต้องมีกลยุทธ์การพัฒนาที่สามารถอำนวยความสะดวกและส่งเสริมให้ประเทศมีศักยภาพการแข่งขันที่สูงขึ้น และสามารถใช้จุดแข็งในเรื่องตำแหน่งที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ของประเทศให้เกิดประโยชน์ต่อการพัฒนาประเทศมากขึ้น รวมทั้งให้ความสำคัญของการรวมกลุ่มความร่วมมือกับนานาประเทศในระดับภูมิภาคและระดับโลก เพื่อกระชับและสร้างสัมพันธ์ไมตรี เสริมสร้างความสัมพันธ์ทางการทูต ซึ่งจะก่อให้เกิดการสร้างพลังทางเศรษฐกิจและรักษาความมั่นคงของ

ประเทศ โดยจำเป็นต้องสร้างความพร้อมในการที่จะยกระดับมาตรฐานและมีการปฏิบัติให้เป็นไปตามระเบียบกติกาสากลในด้านต่างๆ ขณะเดียวกันประเทศไทยจำเป็นต้องเร่งให้มีการปฏิรูประบบราชการและการเมืองเพื่อให้เกิดการบริหารราชการที่ดีและมีเสถียรภาพทางการเมือง มีการส่งเสริมคนในชาติให้ยึดมั่นสถาบันหลักเป็นศูนย์รวมจิตใจเพื่อให้เกิดความรักความสามัคคี และลดความขัดแย้งภายในประเทศ โดยที่นโยบายการพัฒนาต่างๆ จำเป็นต้องคำนึงถึงความสอดคล้องกับโครงสร้างและลักษณะพฤติกรรมของประชากรที่อาจจะมีความแตกต่างจากปัจจุบันมากขึ้น

ดังนั้น ภายใต้เงื่อนไขโครงสร้างประชากร โครงสร้างเศรษฐกิจ สภาพสังคม สภาพภูมิอากาศสิ่งแวดล้อม และปัจจัยการพัฒนาต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง ส่งผลให้ประเทศไทยจำเป็นต้องมีการวางแผนการพัฒนาที่รอบคอบและครอบคลุม อย่างไรก็ตาม หลายประเด็นพัฒนาเป็นเรื่องที่ต้องใช้ระยะเวลาในการดำเนินงานเพื่อให้เกิดการปรับตัวซึ่งจะต้องหยั่งรากลึกลงไปถึงการเปลี่ยนแปลงในเชิงโครงสร้างการขับเคลื่อนการพัฒนาให้ประเทศเจริญก้าวหน้าไปในอนาคตจึงจำเป็นต้องกำหนดวิสัยทัศน์ในระยะยาวที่ต้องบรรลุ พร้อมทั้งแนวยุทธศาสตร์หลักในด้านต่างๆ เพื่อเป็นกรอบในการขับเคลื่อนการพัฒนาอย่างบูรณาการบนพื้นฐานประชารัฐเพื่อยกระดับจุดแข็งและจุดเด่นของประเทศ และปรับปรุงแก้ไขจุดอ่อนและจุดด้อยต่างๆ อย่างเป็นระบบ โดยยุทธศาสตร์ชาติจะเป็นเป้าหมายใหญ่ในการขับเคลื่อนประเทศ และถ่ายทอดไปสู่แผนในระดับอื่น ๆ เพื่อนำไปสู่การปฏิบัติทั้งในระดับยุทธศาสตร์ ภารกิจและพื้นที่ ซึ่งรวมถึงพื้นที่พิเศษต่างๆ อาทิ เขตเศรษฐกิจพิเศษชายแดน เขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออกเพื่อให้เกิดการพัฒนาประเทศสามารถดำเนินการได้อย่างมั่นคง มั่งคั่ง และ ยั่งยืน

๓. วิสัยทัศน์ประเทศไทย

“ประเทศไทยมีความมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน เป็นประเทศพัฒนาแล้ว ด้วยการพัฒนาตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง” หรือเป็นคติพจน์ประจำชาติว่า “มั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน” เพื่อสนองตอบต่อผลประโยชน์แห่งชาติ อันได้แก่การมีเอกราช อธิปไตย การดำรงอยู่อย่างมั่นคง และยั่งยืนของสถาบันหลักของชาติและประชาชนจากภัยคุกคามทุกรูปแบบ การอยู่ร่วมกันในชาติอย่างสันติสุขเป็นปึกแผ่น มีความมั่นคงทางสังคมท่ามกลางพหุสังคมและการมีเกียรติและศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ ความเจริญเติบโตของชาติ ความเป็นธรรมและความอยู่ดีมีสุขของประชาชน ความยั่งยืนของฐานทรัพยากรธรรมชาติสิ่งแวดล้อม ความมั่นคงทางพลังงานและอาหาร ความสามารถในการรักษาผลประโยชน์ของชาติภายใต้การเปลี่ยนแปลงของสภาวะแวดล้อมระหว่างประเทศ และการอยู่ร่วมกันอย่างสันติประสานสอดคล้องกันด้านความมั่นคงในประชาคมอาเซียนและประชาคมโลกอย่างมีเกียรติและศักดิ์ศรี

ความมั่นคง หมายถึง การมีความมั่นคงปลอดภัยจากภัยและการเปลี่ยนแปลงทั้งภายในประเทศและภายนอกประเทศในทุกระดับ ทั้งระดับประเทศ สังคม ชุมชน ครอบครัว และปัจเจกบุคคล และมีความมั่นคงในทุกมิติ ทั้งมิติทางการเมือง เศรษฐกิจ สังคม สิ่งแวดล้อม และการเมือง เช่น ประเทศมีความมั่นคงในเอกราชและอธิปไตย มีการปกครองระบอบประชาธิปไตยที่มีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข สถาบันชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์มีความเข้มแข็งเป็นศูนย์กลางและเป็นที่ยึดเหนี่ยวจิตใจของประชาชน มีระบบการเมืองที่มั่นคงเป็นกลไกที่นำไปสู่การบริหารประเทศที่ต่อเนื่องและโปร่งใสตามหลักธรรมาภิบาล สังคมมีความปรองดองและความสามัคคี สามารถผนึกกำลังเพื่อพัฒนาประเทศ ชุมชนมีความเข้มแข็ง ครอบครัวมีความอบอุ่น ประชาชนมีความมั่นคงในชีวิต มีงานและรายได้ที่มั่นคงพอเพียงกับการดำรงชีวิต มีการออมสำหรับวัยเกษียณ ความมั่นคงของอาหาร พลังงาน และน้ำ มีที่อยู่อาศัยและความปลอดภัยในชีวิตทรัพย์สิน

ความมั่งคั่ง หมายถึง ประเทศไทยมีการขยายตัวของเศรษฐกิจอย่างต่อเนื่องและมีความยั่งยืนจนเข้าสู่กลุ่มประเทศรายได้สูง ความเหลื่อมล้ำของการพัฒนาลดลง ประชากรมีความอยู่ดีมีสุขได้รับผลประโยชน์จากการพัฒนาอย่างเท่าเทียมกันมากขึ้น และมีการพัฒนาอย่างทั่วถึงทุกภาคส่วนมีคุณภาพชีวิตตามมาตรฐานขององค์การสหประชาชาติ ไม่มีประชาชนที่อยู่ในภาวะความยากจนเศรษฐกิจในประเทศมีความเข้มแข็ง ขณะเดียวกันต้องมีความสามารถในการแข่งขันกับประเทศต่างๆ ทั้งในตลาดโลกและตลาดภายในประเทศเพื่อให้สามารถสร้างรายได้ทั้งจากภายในและภายนอกประเทศตลอดจนมีการสร้างฐานเศรษฐกิจและสังคมแห่งอนาคตเพื่อให้สอดคล้องกับบริบทการพัฒนาที่เปลี่ยนแปลงไป และประเทศไทยมีบทบาทที่สำคัญในเวทีโลก และมีความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจและการค้าอย่างแน่นแฟ้นกับประเทศในภูมิภาคเอเชีย เป็นจุดสำคัญของการเชื่อมโยงใน

ภูมิภาค ทั้งการคมนาคมขนส่ง การผลิต การค้า การลงทุน และการทำธุรกิจ เพื่อให้เป็นพลังในการพัฒนา นอกจากนี้ยังมีความสมบูรณ์ในทุนที่จะสามารถสร้างการพัฒนาต่อเนื่องไปได้ ได้แก่ ทุนมนุษย์ ทุนทางปัญญาทุนทางการเงิน ทุนที่เป็นเครื่องมือเครื่องจักร ทุนทางสังคม และทุนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

ความยั่งยืน หมายถึง การพัฒนาที่สามารถสร้างความเจริญ รายได้ และคุณภาพชีวิตของประชาชนให้เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ซึ่งเป็นการเจริญเติบโตของเศรษฐกิจที่อยู่บนหลักการใช้ การรักษาและการฟื้นฟูฐานทรัพยากรธรรมชาติอย่างยั่งยืน ไม่ใช่ทรัพยากรธรรมชาติจนเกินพอดี ไม่สร้างมลภาวะต่อสิ่งแวดล้อมจนเกินความสามารถในการรองรับและเยียวยาของระบบนิเวศ การผลิตและการบริโภคเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม และสอดคล้องกับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน ทรัพยากรธรรมชาติมีความอุดมสมบูรณ์มากขึ้นและสิ่งแวดล้อมมีคุณภาพดีขึ้น คนมีความรับผิดชอบต่อสังคม มีความเอื้ออาทร เสียสละเพื่อผลประโยชน์ส่วนรวม รัฐบาลมีนโยบายที่มุ่งประโยชน์ส่วนรวมอย่างยั่งยืนและให้ความสำคัญกับการมีส่วนร่วมของประชาชน และทุกภาคส่วนในสังคมยึดถือและปฏิบัติตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงเพื่อการพัฒนาอย่างสมดุล มีเสถียรภาพ และยั่งยืน

โดยมีเป้าหมายการพัฒนาประเทศ คือ **“ประเทศชาติมั่นคง ประชาชนมีความสุขเศรษฐกิจพัฒนาอย่างต่อเนื่อง สังคมเป็นธรรม ฐานทรัพยากรธรรมชาติยั่งยืน”** โดยยกระดับศักยภาพของประเทศในหลากหลายมิติ พัฒนาคนในทุกมิติและในทุกช่วงวัยให้เป็นคนดี เก่ง และมีคุณภาพ สร้างโอกาสและความเสมอภาคทางสังคม สร้างการเติบโตบนคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม และมีภาครัฐของประชาชนเพื่อประชาชนและประโยชน์ส่วนรวม โดยการประเมินผลการพัฒนาตามยุทธศาสตร์ชาติ ประกอบด้วย

- ๑) ความอยู่ดีมีสุขของคนไทยและสังคมไทย
- ๒) ชีตความสามารถในการแข่งขัน การพัฒนาเศรษฐกิจ และการกระจายรายได้
- ๓) การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของประเทศ
- ๔) ความเท่าเทียมและความเสมอภาคของสังคม
- ๕) ความหลากหลายทางชีวภาพ คุณภาพสิ่งแวดล้อม และความยั่งยืนของทรัพยากรธรรมชาติ
- ๖) ประสิทธิภาพการบริหารจัดการและการเข้าถึงการให้บริการของภาครัฐ

๔. ประเด็นยุทธศาสตร์ชาติ

๔.๑ ยุทธศาสตร์ชาติด้านความมั่นคง

- (๑) การรักษาความสงบภายในประเทศ
- (๒) การป้องกันและแก้ไขปัญหามีผลกระทบต่อความมั่นคง
- (๓) การพัฒนาศักยภาพของประเทศให้พร้อมเผชิญภัยคุกคามที่กระทบต่อความมั่นคงของชาติ
- (๔) การบูรณาการความร่วมมือด้านความมั่นคงกับอาเซียนและนานาชาติ รวมถึงองค์กรภาครัฐและที่มีใช้ภาครัฐ
- (๕) การพัฒนาการไกลการบริหารจัดการความมั่นคงแบบองค์รวม

๔.๒ ยุทธศาสตร์ชาติด้านการสร้างความสามารถในการแข่งขัน

- (๑) การเกษตรสร้างมูลค่า
- (๒) อุตสาหกรรมและบริการแห่งอนาคต
- (๓) สร้างความหลากหลายด้านการท่องเที่ยว
- ๔.๔ โครงสร้างพื้นฐาน เชื่อมไทย เชื่อมโลก
- (๕) พัฒนาเศรษฐกิจบนพื้นฐานผู้ประกอบการยุคใหม่

๔.๓ ยุทธศาสตร์ชาติด้านการพัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพทรัพยากรมนุษย์

- (๑) การปรับเปลี่ยนค่านิยมและวัฒนธรรม
- (๒) การพัฒนาศักยภาพคนตลอดช่วงชีวิต
- (๓) ปฏิรูปกระบวนการเรียนรู้ที่ตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงในศตวรรษที่ ๒๑
- (๔) การตระหนักถึงพหุปัญญาของมนุษย์ที่หลากหลาย
- (๕) การเสริมสร้างให้คนไทยมีสุขภาวะที่ดี
- (๖) การสร้างสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการพัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพทรัพยากรมนุษย์
- (๗) การเสริมสร้างศักยภาพการกีฬาในการสร้างคุณค่าทางสังคมและพัฒนาประเทศ

๔.๔ ยุทธศาสตร์ชาติด้านการสร้างโอกาสและความเสมอภาคทางสังคม

- (๑) การลดความเหลื่อมล้ำ สร้างความเป็นธรรมในทุกมิติ
- (๒) การกระจายศูนย์กลางความเจริญทางเศรษฐกิจ สังคม และเทคโนโลยี
- (๓) การเสริมสร้างพลังทางสังคม
- (๔) การเพิ่มขีดความสามารถของชุมชนท้องถิ่นในการพัฒนา การพึ่งตนเองและการจัดการ

ตนเอง

๔.๕ ยุทธศาสตร์ชาติด้านการสร้างการเติบโตบนคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

- (๑) สร้างการเติบโตอย่างยั่งยืนบนสังคมเศรษฐกิจสีเขียว
- (๒) สร้างการเติบโตอย่างยั่งยืนบนสังคมเศรษฐกิจภาคทะเล
- (๓) สร้างการเติบโตอย่างยั่งยืนบนสังคมที่เป็นมิตรต่อสภาพภูมิอากาศ
- (๔) พัฒนาพื้นที่เมือง ชนบท เกษตรกรรมและอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ มุ่งเน้นความเป็นเมืองที่เติบโตอย่างต่อเนื่อง
- (๕) พัฒนาความมั่นคงน้ำ พลังงาน และเกษตรที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม
- (๖) ยกระดับกระบวนการทัศน์เพื่อกำหนดอนาคตประเทศ

ที่เติบโตอย่างต่อเนื่อง

๔.๖ ยุทธศาสตร์ชาติด้านการปรับสมดุลและพัฒนาระบบการบริหารจัดการภาครัฐ

- (๑) ภาครัฐที่ยึดประชาชนเป็นศูนย์กลาง ตอบสนองความต้องการ และให้บริการอย่างสะดวกรวดเร็ว โปร่งใส
- (๒) ภาครัฐบริหารงานแบบบูรณาการโดยมียุทธศาสตร์ชาติเป็นเป้าหมายและเชื่อมโยงการพัฒนาในทุกระดับ ทุกประเด็น ทุกภารกิจ และทุกพื้นที่
- (๓) ภาครัฐมีขนาดเล็กลง เหมาะสมกับภารกิจ ส่งเสริมให้ประชาชนและทุกภาคส่วนมีส่วนร่วมในการพัฒนาประเทศ
- (๔) ภาครัฐมีความทันสมัย
- (๕) บุคลากรภาครัฐเป็นคนดีและเก่ง ยึดหลักคุณธรรม จริยธรรม มีจิตสำนึก มีความสามารถสูง มุ่งมั่น และเป็นมืออาชีพ
- (๖) ภาครัฐมีความโปร่งใส ปลอดการทุจริตและประพฤติมิชอบ
- (๗) กฎหมายมีความสอดคล้องเหมาะสมกับบริบทต่าง ๆ และมีเท่าที่จำเป็น
- (๘) กระบวนการยุติธรรมเคารพสิทธิมนุษยชนและปฏิบัติต่อประชาชนโดยเสมอภาค

๑.๒ แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๒ (พ.ศ. ๒๕๖๐ – ๒๕๖๔)

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๒ (พ.ศ. ๒๕๖๐ – ๒๕๖๔) ได้จัดทำขึ้นในช่วงเวลาของการปฏิรูปประเทศและสถานการณ์โลกที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วและเชื่อมโยงกันใกล้ชิดกันมากขึ้น โดยได้น้อมนำหลัก “ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง” มาเป็นปรัชญานาทางในการพัฒนาประเทศต่อเนื่องจากแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๙-๑๑ เพื่อเสริมสร้างภูมิคุ้มกันและช่วยให้สังคมไทยสามารถยืนหยัดอยู่ได้อย่างมั่นคง เกิดภูมิคุ้มกัน และมีการบริหารจัดการความเสี่ยงอย่างเหมาะสม ส่งผลให้การพัฒนาประเทศสู่ความสมดุลและยั่งยืน

ในการจัดทำแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒ ครั้งนี้ สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.) ได้จัดทำบนพื้นฐานของกรอบยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ ปี (พ.ศ. ๒๕๖๐ – ๒๕๗๙) ซึ่งเป็นแผนหลักของการพัฒนาประเทศ และเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development Goals: SDGs) รวมทั้งการปรับโครงสร้างประเทศไทยไปสู่ประเทศไทย ๔.๐ ตลอดจนประเด็นการปฏิรูปประเทศ นอกจากนั้น ได้ให้ความสำคัญกับการมีส่วนร่วมของภาคีการพัฒนาทุกภาคส่วน ทั้งในระดับกลุ่มอาชีพ ระดับภาค และระดับประเทศในทุกขั้นตอนของแผนฯ อย่างกว้างขวางและต่อเนื่อง เพื่อร่วมกันกำหนดวิสัยทัศน์และ ทิศทางการพัฒนาประเทศ รวมทั้งร่วมจัดการรายละเอียดยุทธศาสตร์ของแผนฯ เพื่อมุ่งสู่ “ความมั่นคง มั่งคั่ง และยั่งยืน”

การพัฒนาประเทศในระยะแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒ จึงเป็นจุดเปลี่ยนที่สำคัญในการเชื่อมต่อกับยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ ปี ในลักษณะการแปลงยุทธศาสตร์ระยะยาวสู่การปฏิบัติ โดยในแต่ละยุทธศาสตร์ของ

แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒ ได้กำหนดประเด็นการพัฒนา พร้อมทั้งแผนงาน/โครงการสำคัญที่ต้องดำเนินการให้เห็นผลเป็นรูปธรรมในช่วง ๕ ปีแรกของการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ชาติ เพื่อเตรียมความพร้อมคน สังคม และระบบเศรษฐกิจของประเทศให้สามารถปรับตัวรองรับผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงได้อย่างเหมาะสม ขณะเดียวกัน ยังได้กำหนดแนวคิดและกลไกการขับเคลื่อนและติดตามประเมินผลที่ชัดเจน เพื่อกำกับให้การพัฒนาเป็นไปอย่างมีทิศทางและเกิดประสิทธิภาพ นาไปสู่การพัฒนาเพื่อประโยชน์สุขที่ยั่งยืนของสังคมไทย

๑. ภาพรวมการพัฒนาในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒

๑.๑ หลักการ

๑.๒ จุดเปลี่ยนสำคัญในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมฉบับที่ ๑๒

๑.๓ ประเด็นการพัฒนาหลักที่สำคัญในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒

๒. การประเมินสภาพแวดล้อมการพัฒนาประเทศ

๒.๑ สถานการณ์และแนวโน้มภายนอก

๒.๒ สถานการณ์และแนวโน้มภายใน

๓. วัตถุประสงค์และเป้าหมายการพัฒนาในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒

๓.๑. วัตถุประสงค์

๓.๒. เป้าหมายรวม

๔. ยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศ

ยุทธศาสตร์ในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒ มีทั้งหมด ๑๐ ยุทธศาสตร์ โดยมี ๖ ยุทธศาสตร์ตามกรอบยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ ปี และอีก ๔ ยุทธศาสตร์ที่เป็นปัจจัยสนับสนุน ดังนี้

๔.๑ ยุทธศาสตร์การเสริมสร้างและพัฒนาศักยภาพทุนมนุษย์

๔.๒ ยุทธศาสตร์การสร้างความเป็นธรรมและลดความเหลื่อมล้ำในสังคม

๔.๓ ยุทธศาสตร์การสร้างความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจและแข่งขันได้อย่างยั่งยืน

๔.๔ ยุทธศาสตร์การเติบโตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน

๔.๕ ยุทธศาสตร์การเสริมสร้างความมั่นคงแห่งชาติเพื่อการพัฒนาประเทศสู่ความมั่งคั่ง

และยั่งยืน

๔.๖ ยุทธศาสตร์การบริหารจัดการในภาครัฐ การป้องกันการทุจริตประพฤตมิชอบ และ

ธรรมาภิบาลในสังคมไทย

๔.๗ ยุทธศาสตร์การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและระบบโลจิสติกส์

๔.๘ ยุทธศาสตร์การพัฒนาวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี วิจัย และนวัตกรรม

๔.๙ ยุทธศาสตร์การพัฒนาภาค เมือง และพื้นที่เศรษฐกิจ

๔.๑๐ ยุทธศาสตร์ความร่วมมือระหว่างประเทศเพื่อการพัฒนา

๕. การขับเคลื่อนแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒ สู่การปฏิบัติ

๕.๑ หลักการ

๕.๒ แนวทางขับเคลื่อนแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒

๕.๓ การติดตามประเมินผลแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒

๑.๓ แผนพัฒนาภาค/แผนพัฒนากลุ่มจังหวัด/แผนพัฒนาจังหวัด

➔ แผนพัฒนาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ พ.ศ. ๒๕๖๐ – ๒๕๖๕ ฉบับทบทวน

๑. สภาพทั่วไป

๑.๑ ที่ตั้ง ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ตั้งอยู่ระหว่างละติจูด ๑๔°๗' ถึง ๑๘°๒๗' เหนือ และลองจิจูด ๑๐๐°๕๔' ถึง ๑๐๕°๓๗' ตะวันออก ตั้งอยู่ในตำแหน่งศูนย์กลางของอนุภูมิภาคลุ่มแม่น้ำโขง โดยมีอาณาเขตติดต่อกับสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ด้านตะวันออกและด้านเหนือ มีแม่น้ำโขงเป็นเส้นกั้นพรมแดน และด้านใต้ ติดต่อราชอาณาจักรกัมพูชา โดยมีเทือกเขาพนมดงรัก กั้นพรมแดน

๑.๒ พื้นที่และลักษณะภูมิประเทศ มีพื้นที่รวม ๑๐๕.๕๓ ล้านไร่ ลักษณะภูมิประเทศเป็นที่ราบสูง มีความลาดเอียงไปทางตะวันออก มีลักษณะคล้ายกระทะ แบ่งเป็น ๒ เขตใหญ่ ได้แก่ บริเวณแอ่งที่ราบโคราช อยู่บริเวณที่ราบลุ่มแม่น้ำมูลและชี ลักษณะเป็นที่ราบสูงสลับกับเนินเขา และบริเวณแอ่งสกลนคร อยู่ทาง ตอนเหนือของภาค ตั้งแต่แนวเขาภูพานไปจนถึงแม่น้ำโขง เทือกเขาที่แบ่งระหว่างแอ่งโคราชและแอ่งสกลนคร ได้แก่ เทือกเขาภูพาน

๑.๓ ภูมิอากาศ มีอากาศร้อนชื้นสลับกับแล้ง แบ่งเป็น ๓ ฤดู คือ ฤดูร้อน ช่วงเดือนกุมภาพันธ์-พฤษภาคม อากาศจะร้อนและแห้งแล้งมาก จังหวัดที่มีอุณหภูมิสูงสุด คือ อุรธานี ฤดูฝน ช่วงเดือนพฤษภาคม-ตุลาคม ได้รับอิทธิพลของลมมรสุมตะวันตกเฉียงใต้ ทำให้มีฝนตกเป็นบริเวณกว้าง แต่มีแนวเทือกเขาตงพญาเย็นและสันเขาแพง กั้นลมฝนจากมรสุมตะวันตกเฉียงใต้ ส่งผลให้พื้นที่แอ่งโคราช ซึ่งเป็นเขตเงาฝน จึงมีสภาพแห้งแล้งกว่าแอ่งสกลนคร จังหวัดที่มีฝนตกมากที่สุด คือ นครพนม ฝนตกน้อยที่สุด คือ นครราชสีมา ฤดูหนาว ช่วงเดือน พฤศจิกายน-กุมภาพันธ์ อากาศหนาวเย็น ได้รับอิทธิพลของลมมรสุมตะวันออกเฉียงเหนือจากประเทศจีน จังหวัดที่มีอุณหภูมิต่ำสุด คือ จังหวัดเลย

๑.๔ การใช้ประโยชน์ที่ดิน ในปี ๒๕๕๙ มีพื้นที่รวม ๑๐๕.๕๓ ล้านไร่ จำแนกเป็นพื้นที่ป่าไม้ ๑๕.๖๖ ล้านไร่ หรือร้อยละ ๑๔.๙ พื้นที่ทางการเกษตร ๖๓.๘๗ ล้านไร่ หรือร้อยละ ๖๐.๕ และพื้นที่ใช้ประโยชน์อื่นๆ ๒๖.๐๒ ล้านไร่ หรือร้อยละ ๒๔.๗ ของพื้นที่ภาค

๑.๕ ทรัพยากรธรรมชาติ

๑.๕.๑ ดิน สภาพดินเป็นดินทรายไม่อุ้มน้ำ ทำให้ขาดแคลนน้ำ และขาดธาตุอาหาร ไตดินมีเกลือหิน ทำให้ดินเค็ม จึงมีข้อจำกัดต่อการใช้ที่ดินเพื่อการเกษตร

๑.๕.๒ แหล่งน้ำ มีลุ่มน้ำขนาดใหญ่ ๓ ลุ่ม ได้แก่ แม่น้ำชี มีความยาวประมาณ ๗๖๕ กิโลเมตร ยาวที่สุดในประเทศไทย มีต้นน้ำที่ทิวเขาเพชรบูรณ์ และไหลไปรวมกับแม่น้ำมูลที่จังหวัดอุบลราชธานี แม่น้ำมูล มีความยาวประมาณ ๖๔๑ กิโลเมตร ต้นน้ำอยู่ที่เทือกเขาสันเขาแพงแล้วไหลลงสู่แม่น้ำโขงที่จังหวัดอุบลราชธานี นอกจากนี้ยังมีลุ่มน้ำสาขาย่อย ได้แก่ ลาปาว ลาน้ำอูน ลาน้ำสงคราม ลาเสียว ลาน้ำเลย ลาน้ำพอง และลาตะคอง รวมทั้งแหล่งน้ำธรรมชาติขนาดใหญ่ ที่กระจายอยู่ในพื้นที่ เช่น หนองหาร (สกลนคร) และบึงละหาน (ชัยภูมิ) นอกจากนี้ยังมีแหล่งน้ำบาดาล มีปริมาณน้ำในเกณฑ์เฉลี่ย ๕-๑๐ ลูกบาศก์เมตรต่อชั่วโมง ที่ความลึกของบ่อประมาณ ๓๐ เมตร คุณภาพของน้ำบาดาลมีตั้งแต่เค็มจัด กร่อย และจืด เนื่องจากพื้นที่ในแอ่งโคราชและแอ่งสกลนครจะรองรับด้วยหินเกลือ หากเจาะน้ำบาดาลลึกเกินไปอาจจะพบน้ำเค็ม

๑.๕.๓ ป่าไม้ ในปี ๒๕๖๐ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีพื้นที่ป่าไม้ จำนวน ๑๕.๖๖ ล้านไร่ คิดเป็นร้อยละ ๑๔.๙ ของพื้นที่ภาค หรือร้อยละ ๑๕.๓ ของพื้นที่ป่าไม้ทั้งประเทศ ซึ่งยังต่ำกว่าค่าเป้าหมาย ในการรักษาสมดุลของระบบนิเวศที่จะต้องมียพื้นที่ป่าไม้ร้อยละ ๔๐ ของพื้นที่ ส่วนใหญ่มีลักษณะเป็นป่าเบญจพรรณ

๒. โครงข่ายคมนาคมขนส่งและการบริการสาธารณสุขปโภค

๒.๑ โครงข่ายถนน เชื่อมโยงกับโครงข่ายหลักของประเทศและเชื่อมโยงสู่ประเทศเพื่อนบ้าน สปป.ลาว กัมพูชา และสามารถเชื่อมโยงไปยังเวียดนามและจีนตอนใต้

- ๒.๑.๑ ทางหลวงแผ่นดินหมายเลข ๒ (ถนนมิตรภาพ)
- ๒.๑.๒ เส้นทางแนวระเบียงเศรษฐกิจตะวันออก-ตะวันตก
- ๒.๑.๓ เส้นทางใหม่เศรษฐกิจตะวันออก-ตะวันตก ๒

๒.๒ รถไฟ

๒.๓ สนามบิน

๒.๔ ด้านชายแดน

๒.๕ แผนงานพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานขนาดใหญ่ที่อยู่ระหว่างดำเนินการในภาค ได้แก่ รถไฟความเร็วสูง (ช่วงกรุงเทพฯ-นครราชสีมา ช่วงนครราชสีมา-หนองคาย) รถไฟทางคู่ (ช่วงชุมทางถนนจิระ-ขอนแก่น ช่วงขอนแก่น-หนองคาย ช่วงจิระ-อุบลราชธานี) ทางหลวงพิเศษระหว่างเมืองและทางพิเศษ (ช่วงบางปะอิน-นครราชสีมา ช่วงระเบียงเศรษฐกิจ EWEC ด้านตะวันออก)

๒.๖ บริการสาธารณูปโภค

๒.๖.๑ ไฟฟ้า

๒.๖.๒ ประปา

๓. สภาพเศรษฐกิจและรายได้

๓.๑ ภาพรวมเศรษฐกิจ

๓.๒ เศรษฐกิจรายสาขา

๓.๓ เศรษฐกิจระดับครัวเรือน

๔. ประชากรและสังคม

๔.๑ ประชากร

จำนวนประชากรของภาคมากที่สุดของประเทศ ปี ๒๕๖๐ มีจำนวนประชากร ๒๑.๘๘ ล้านคน หรือร้อยละ ๓๓.๒ ของประเทศ เพิ่มขึ้นจาก ๒๑.๖๙ ล้านคน ในปี ๒๕๕๕ และมีอัตราการเพิ่มขึ้นของประชากรในช่วงปี ๒๕๕๕-๒๕๕๖ โดยเฉลี่ยร้อยละ ๐.๓๑ ต่ำกว่าประเทศที่มีอัตราการเพิ่มเฉลี่ยร้อยละ ๐.๕๔ โดยจังหวัดนครราชสีมา มีประชากรมากที่สุด ๒.๕๘ ล้านคน รองลงมา คือ จังหวัดอุบลราชธานี มีประชากร ๑.๘๑ ล้านคน และจังหวัดขอนแก่น มีประชากร ๑.๗๖ ล้านคน คิดเป็นร้อยละ ๑๒.๐ ๘.๕ และ ๘.๒ ของประชากรภาค ตามลำดับ

๔.๒ แรงงาน

แรงงานส่วนใหญ่มีความรู้ระดับประถมศึกษา แรงงานระดับอาชีวะมีสัดส่วนน้อยมาก ในปี ๒๕๖๐ มีกำลังแรงงาน ๙.๖๓ ล้านคน ส่วนใหญ่อยู่ในภาคเกษตร ร้อยละ ๕๐.๗๗ ของกำลังแรงงาน ของภาค จำนวนแรงงานที่มีความรู้ระดับประถมลดลง จากร้อยละ ๕๓.๘ ในปี ๒๕๕๕ เป็นร้อยละ ๕๖.๔๘ ในปี ๒๕๖๐ มีความรู้ระดับมัธยมต้นเพิ่มขึ้นจากร้อยละ ๑๖.๐๒ ในปี ๒๕๕๕ เป็นร้อยละ ๑๗.๙ ในปี ๒๕๖๐ ระดับมัธยมปลาย เพิ่มขึ้นจากร้อยละ ๑๑.๘๗ ในปี ๒๕๕๕ เป็นร้อยละ ๑๑.๙๖ ในปี ๒๕๖๐ แรงงานระดับอาชีวะเพิ่มขึ้นเล็กน้อยจากร้อยละ ๒.๐๗ ในปี ๒๕๕๕ เป็นร้อยละ ๒.๐๙ ในปี ๒๕๖๐ ระดับอุดมศึกษา เพิ่มขึ้นจากร้อยละ ๗.๐๕ ในปี ๒๕๕๕ เป็นร้อยละ ๙.๕๖ ในปี ๒๕๖๐

๔.๓ การศึกษา

สถาบันการศึกษามีทุกระดับ โดยระดับอุดมศึกษามี ๕๓ แห่ง ครอบคลุมเกือบทุกจังหวัด แยกเป็นมหาวิทยาลัยของรัฐ ๓๖ แห่ง เอกชน ๑๐ แห่ง และสถาบันวิทยาลัยชุมชน ๗ แห่ง ในจำนวนนี้เป็นสถาบันวิจัย ๑๒ แห่ง ซึ่งมากที่สุดในประเทศ

๔.๔ สาธารณสุข

มีสถานบริการสาธารณสุขให้บริการครอบคลุมทั่วถึงทุกพื้นที่ ในปี ๒๕๖๐ มีจำนวนโรงพยาบาลรัฐบาล ๓๒๓ แห่ง ได้แก่ โรงพยาบาลชุมชน (รพช.) ๒๙๑ แห่ง โรงพยาบาลทั่วไป

(รพท.) ๒๓ แห่ง โรงพยาบาลศูนย์ (รพศ.) ๙ แห่ง และโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบล (รพ.สต.) จำนวน ๓,๔๗๗ แห่ง

๕. ทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม และภัยพิบัติ

๕.๑ สถานการณ์ด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

ทรัพยากรป่าไม้มีแนวโน้มลดลง ในปี ๒๕๖๐ ภาค

ตะวันออกเฉียงเหนือมีพื้นที่ป่าไม้ จำนวน ๑๕.๖๖ ล้านไร่ คิดเป็นร้อยละ ๑๔.๙ ของพื้นที่ภาค หรือร้อยละ ๑๕.๓ ของพื้นที่ป่าไม้ทั่วประเทศ ในช่วงปี ๒๕๕๖-๒๕๖๐ มีอัตราการเปลี่ยนแปลงของพื้นที่ป่าไม้ของภาคลดลงเฉลี่ยร้อยละ ๐.๒๔ เนื่องจาก การบุกรุกพื้นที่ป่าไม้เพื่อการเกษตรที่เพิ่มมากขึ้น โดยจังหวัดที่มีพื้นที่ป่าไม้ต่อพื้นที่จังหวัดมากที่สุดได้แก่ จังหวัดมุกดาหาร รองลงมาคือ จังหวัดชัยภูมิ จังหวัดเลย และจังหวัดอุบลราชธานี

๕.๒ สถานการณ์ด้านภัยพิบัติ

การเกิดไฟป่ามีแนวโน้มเพิ่มขึ้น ในช่วงปี ๒๕๕๖-๒๕๖๐ มีจำนวน

การเกิดไฟป่าเพิ่มขึ้นเฉลี่ยร้อยละ ๘.๘ โดยปี ๒๕๖๐ เกิดไฟไหม้ป่า จำนวน ๘๗๘ ครั้ง พื้นที่ถูกไฟไหม้ ๙,๖๘๗ ไร่ ลดลงจาก ปี ๒๕๕๖ ที่มีจำนวน ๑,๕๗๔ ครั้ง และจำนวนพื้นที่ป่าถูกไฟไหม้ ๑๙,๖๒๒ ไร่ ซึ่งเป็นปีที่เกิดไฟไหม้ป่ามากที่สุด โดยในระหว่างปี ๒๕๕๖-๒๕๖๐ เกิดไฟไหม้ป่าเฉลี่ย ๑,๒๖๘.๘ ครั้งต่อปี คิดเป็นพื้นที่ที่ถูกไฟไหม้เฉลี่ย ๑๘,๗๔๑.๒ ไร่ต่อปี

๖. สภาวะแวดล้อม

๖.๑ จุดแข็ง

๖.๒ จุดอ่อน

๖.๓ โอกาส

๖.๔ ภัยคุกคาม

๗. ปัญหาและประเด็นท้าทาย

๘. แนวคิดและทิศทางการพัฒนา

ภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีปัญหาพื้นฐานด้านการขาดแคลนน้ำ ดินคุณภาพต่ำ ประสบอุทกภัยและ ภัยแล้งซ้ำซาก คนมีปัญหาทั้งในด้านความยากจน และมีปัญหาภาวะทุพโภชนาการ แต่มีความพร้อม ด้านสถาบันการศึกษาและสถาบันวิจัย ดังนั้น การพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ไปสู่ความ “มั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน” จำเป็นจะต้องแก้ไขปัญหามูลฐานควบคู่ไปกับการพัฒนาการวิจัยเพื่อใช้ความรู้ เทคโนโลยี นวัตกรรม และความคิดสร้างสรรค์ในการเสริมสร้างความเข้มแข็งของเศรษฐกิจภายในภาคให้มีการเจริญเติบโตได้อย่างเต็มศักยภาพ พร้อมทั้งการแสวงหาโอกาสการนำความรู้ ทุน เทคโนโลยีและนวัตกรรมจากภายนอกมาช่วยขับเคลื่อน โดยการใช้ประโยชน์จากโครงการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านคมนาคมขนส่งขนาดใหญ่ที่เชื่อมโยงภาคตะวันออกเฉียงเหนือกับโครงข่ายระบบการคมนาคมขนส่งและพื้นที่เศรษฐกิจหลักของประเทศ รวมทั้งการใช้ประโยชน์จากการเชื่อมโยงและสอดคล้องกับประเทศเพื่อนบ้านในกลุ่ม อนุภูมิภาคแม่น้ำโขงที่กำลังมีการเจริญเติบโตอย่างรวดเร็วมาเสริมสร้างกิจกรรมการพัฒนาใหม่ ๆ ให้แก่ภาค เพื่อให้มีอัตราการเติบโตที่สูงเพียงพอต่อการลดความเหลื่อมล้ำกับพื้นที่ส่วนอื่นๆ ของประเทศได้ ในระยะยาว

๘.๑ เป้าหมายเชิงยุทธศาสตร์ : พัฒนาอีสานสู่มิติใหม่ให้เป็น “ศูนย์กลางเศรษฐกิจของอนุภูมิภาค ลุ่มแม่น้ำโขง”

๘.๒ วัตถุประสงค์

๘.๒.๑ เพื่อแก้ปัญหาปัจจัยพื้นฐานด้านน้ำและดิน ให้เอื้อต่อการประกอบอาชีพ การดำรงชีพ และการพัฒนาเศรษฐกิจของภาค

๘.๒.๒ เพื่อดูแลช่วยเหลือคนจน ผู้ด้อยโอกาส และผู้สูงอายุ ให้มีคุณภาพชีวิตที่ดี พึ่งพาตนเอง พึ่งพาครอบครัว และพึ่งพากันในชุมชนได้

๘.๒.๓ เพื่อยกระดับการผลิตและการสร้างมูลค่าเพิ่มโดยใช้ความรู้ เทคโนโลยี และนวัตกรรม สนับสนุนให้การเติบโตทางเศรษฐกิจของภาคไม่ต่ำกว่าระดับประเทศ

๘.๒.๔ เพื่อเชื่อมโยงห่วงโซ่มูลค่าของระบบเศรษฐกิจภาคเข้ากับระบบเศรษฐกิจของประเทศ และภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

๘.๒.๕ เพื่อพัฒนาภาคตะวันออกเฉียงเหนือเป็นศูนย์กลางเศรษฐกิจของอนุภูมิภาคลุ่มแม่น้ำโขง และมีบทบาทสนับสนุนประเทศเป็นศูนย์กลางภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

๘.๓ เป้าหมาย

๘.๓.๑ อัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของภาคตะวันออกเฉียงเหนือขยายตัวเพิ่มขึ้น

๘.๓.๒ สัมประสิทธิ์ความไม่เสมอภาค (Gini Coefficient) ในการกระจายรายได้ภาคตะวันออกเฉียงเหนือลดลง

๘.๔ ตัวชี้วัดและค่าเป้าหมาย

ตัวชี้วัด	ค่าฐาน	ค่าเป้าหมาย				
		๒๕๖๒	๒๕๖๓	๒๕๖๔	๒๕๖๕	๒๕๖๒-๒๕๖๕
อัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	๘๙๒,๖๗๖ ล้านบาท (ปี ๒๕๕๙)	ขยายตัวไม่ต่ำกว่าร้อยละ ๓.๕	ขยายตัวไม่ต่ำกว่าร้อยละ ๓.๕	ขยายตัวไม่ต่ำกว่าร้อยละ ๓.๕	ขยายตัวไม่ต่ำกว่าร้อยละ ๓.๕	ขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ ๓.๕ต่อปี
สัมประสิทธิ์ความไม่เสมอภาค (Gini Coefficient) ในการกระจายรายได้ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	๐.๔๔๖ (ปี ๒๕๖๐)	ลดลงต่ำกว่า ๐.๔๔๖	ลดลงต่ำกว่า ๐.๔๔๖	ลดลงต่ำกว่า ๐.๔๔๖	ลดลงต่ำกว่า ๐.๔๔๖	ลดลงต่ำกว่า ๐.๔๔๖

๘.๕.๑ ยุทธศาสตร์ที่ ๑ บริหารจัดการน้ำให้เพียงพอต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและคุณภาพชีวิตอย่างยั่งยืน

๘.๕.๒ ยุทธศาสตร์ที่ ๒ แก้ปัญหาความยากจนและพัฒนาคุณภาพชีวิตผู้มีรายได้น้อยเพื่อลดความเหลื่อมล้ำทางสังคม

๘.๕.๓ ยุทธศาสตร์ที่ ๓ สร้างความเข้มแข็งของฐานเศรษฐกิจภายในควบคู่กับ การแก้ปัญหาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

๘.๕.๔ ยุทธศาสตร์ที่ ๔ พัฒนาการท่องเที่ยวเชิงบูรณาการ

๘.๕.๕ ยุทธศาสตร์ที่ ๕ ใช้โอกาสจากการพัฒนาโครงข่ายคมนาคมขนส่งที่เชื่อมโยงพื้นที่เศรษฐกิจหลักภาคกลางและพื้นที่ระเบียงเศรษฐกิจภาคตะวันออกเฉียงเหนือ (EEC) เพื่อพัฒนาเมือง และพื้นที่เศรษฐกิจใหม่ๆ ของภาค

๘.๕.๖ ยุทธศาสตร์ที่ ๖ พัฒนาความร่วมมือและใช้ประโยชน์จาก
ข้อตกลงกับประเทศ เพื่อนบ้านในการสร้างความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจตามแนวชายแดนและแนวระเบียง
เศรษฐกิจ

◆ กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง (อุบลราชธานี ศรีสะเกษ ยโสธร อำนาจเจริญ)

วิสัยทัศน์

"เป็นรากฐานการผลิตและ ส่งออกข้าวหอมมะลิ คุณภาพดี มันสำปะหลัง ยางพารา และเป็นประตู
เชื่อมโยงการค้าการลงทุน และการท่องเที่ยวกับกลุ่ม อนุภูมิภาคลุ่มน้ำโขง (GMS)ตอนล่าง"

เป้าประสงค์การพัฒนา

เป้าประสงค์ที่ ๑ : มูลค่าการส่งออกข้าวหอมมะลิ มันสำปะหลัง ยางพารา เพิ่มขึ้น

ร้อยละ ๕ ต่อปี

เป้าประสงค์ที่ ๒ : มูลค่าการค้าชายแดนไทย - กัมพูชาเพิ่มขึ้นร้อยละ ๕ ต่อปี

เป้าประสงค์ที่ ๓ : มูลค่าการค้าชายแดนไทย - ลาวเพิ่มขึ้นร้อยละ ๖ ต่อปี

เป้าประสงค์ที่ ๔ : รายได้จากการท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นร้อยละ ๖ ต่อปี

เป้าประสงค์ที่ ๕ : มูลค่า GPP ภาคการค้าการบริการและการขนส่งเพิ่มขึ้นร้อยละ ๖ ต่อปี

ประเด็นยุทธศาสตร์

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ ๑ : สร้างมูลค่าเพิ่มให้กับสินค้าเกษตร ประเภทข้าวหอมมะลิ
มันสำปะหลัง ยางพารา ตลอดห่วงโซ่อุปทาน

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ ๒ : พัฒนาความร่วมมือทางด้าน เศรษฐกิจและการค้ากับประเทศเพื่อน บ้าน

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ ๓ : สร้างมูลค่าเพิ่มให้กับภาคการท่องเที่ยวและเชื่อมโยงแหล่งท่องเที่ยว กับประเทศเพื่อน
บ้าน

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ ๔ : พัฒนาและปรับปรุงระบบโครงสร้างพื้นฐานด้านโลจิสติกส์

๗.๔ พัฒนาระบบการบริหารงานเชิงบูรณาการขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

แผนยุทธศาสตร์จังหวัดอุบลราชธานี

สภาพทั่วไป

๑. ลักษณะทางภูมิศาสตร์

จังหวัดอุบลราชธานี ตั้งอยู่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ของ ประเทศไทย ห่างจากกรุงเทพฯ ๖๓๐ กม. มีเนื้อที่
ประมาณ ๑๖,๑๑๖.๖๕๐ ตร.กม. หรือประมาณ ๙.๘๔ ล้านไร่ มีอาณาเขตติดต่อกับจังหวัดใกล้เคียง ดังนี้

ทิศเหนือ ติดต่อกับ จังหวัดอำนาจเจริญ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

ทิศใต้ ติดต่อกับ จังหวัดศรีสะเกษ ประเทศกัมพูชา

ทิศตะวันออก ติดต่อกับ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

ทิศตะวันตก ติดต่อกับ จังหวัดยโสธรจังหวัดอำนาจเจริญ จังหวัดศรีสะเกษ

แผนที่แสดงที่ตั้งและอาณาเขตจังหวัดอุบลราชธานี

๒. ลักษณะทางการปกครอง

จังหวัดอุบลราชธานี แบ่งการปกครองออกเป็น ๒๕ อำเภอ ๒๑๖ ตำบล ๒,๖๙๙ หมู่บ้าน ๕๐๐,๖๘๖ ครัวเรือน มีจำนวนประชากรทั้งสิ้น ๑,๘๐๘,๘๒๒ คน แยกเป็นชาย ๙๐๗,๕๑๗ คน หญิง ๙๐๑,๓๐๕ คน

๓. อำเภอในจังหวัดอุบลราชธานี มีดังนี้

- ๑) อำเภอเมืองอุบลราชธานี
 - ๒) อำเภอกุดข้าวปุ้น
 - ๓) อำเภอเขมราฐ
 - ๔) อำเภอเขื่องใน
 - ๕) อำเภอโขงเจียม
 - ๖) อำเภอดอนมดแดง
 - ๗) อำเภอเดชอุดม
 - ๘) อำเภอตระการพืชผล
 - ๙) อำเภอตาลชุม
 - ๑๐) อำเภอทุ่งศรีอุดม
 - ๑๑) อำเภอนาจะหลวย
 - ๑๒) อำเภอน้ำยืน
 - ๑๓) อำเภอบุณฑริก
 - ๑๔) อำเภอพิบูลมังสาหาร
 - ๑๕) อำเภอโพธิ์ไทร
 - ๑๖) อำเภอม่วงสามสิบ
 - ๑๗) อำเภอวารินชำราบ
 - ๑๘) อำเภอศรีเมืองใหม่
 - ๑๙) อำเภอสำโรง
 - ๒๐) อำเภอสิรินธร
 - ๒๑) อำเภอนาเยีย
 - ๒๒) อำเภอเหล่าเสือโก้ก
 - ๒๓) อำเภอนาตาล
 - ๒๔) อำเภอสว่างวีระวงศ์
 - ๒๕) อำเภอน้ำขุ่น
- ๔) องค์การปกครองส่วนท้องถิ่น ประกอบด้วย
๑. องค์การบริหารส่วนจังหวัดอุบลราชธานี ๑ แห่ง
 ๒. เทศบาลทั้งหมด ๓๙ แห่ง ประกอบด้วย
 - เทศบาลนคร ๑ แห่ง คือ เทศบาลนครอุบลราชธานี

- เทศบาลเมือง ๓ แห่ง คือ เทศบาลเมืองวารินชำราบ เทศบาลเมืองพิบูลมังสาหาร และ เทศบาลเมืองเดชอุดม
- เทศบาลตำบล ๓๕ แห่ง
- (๓) องค์การบริหารส่วนตำบล ๑๙๙ แห่ง

คำขวัญของจังหวัด

“เมืองดอกบัวงาม แม่น้ำสองสี มีปลาแซบหลาย หาดทรายแก่งหิน ถิ่นไทยนักปราชญ์ ทวยราษฎร์ใฝ่ธรรม งามล้ำเทียนพรรษา ผาแต้มก่อนประวัติศาสตร์”

วิสัยทัศน์ของจังหวัดอุบลราชธานี

“ชุมชนเข้มแข็ง เมืองน่าอยู่ ประตูกการค้า การท่องเที่ยว การเกษตรมีศักยภาพ”

พันธกิจ

- ๑.ยกระดับคุณภาพชีวิต พัฒนาสังคมและสิ่งแวดล้อม
- ๒.ส่งเสริมการค้า การลงทุนและการท่องเที่ยว
- ๓.พัฒนาศักยภาพ ด้านการเกษตรและแปรรูปสินค้าเกษตร

ประเด็นยุทธศาสตร์

- ๑.การพัฒนาด้านโครงสร้างพื้นฐาน
- ๒.การส่งเสริมคุณภาพชีวิต
- ๓.การจัดระเบียบชุมชน สังคม และการรักษาความสงบเรียบร้อย
- ๔.การวางแผนส่งเสริมการลงทุน พาณิชยกรรม และการท่องเที่ยว
- ๕.การจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
- ๖.การบริหารจัดการศิลปวัฒนธรรม จารีตประเพณีและภูมิปัญญาท้องถิ่น
- ๗.การบริหารจัดการทรัพยากรขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

ยุทธศาสตร์ที่ ๑ การพัฒนาด้านโครงสร้างพื้นฐาน

- ๑.๑ วางผังเมืองรองรับการขยายตัวของชุมชน
- ๑.๒ พัฒนาระบบการคมนาคมขนส่งที่ได้มาตรฐาน
- ๑.๓ พัฒนาระบบชลประทานให้ทั่วถึงเพียงพอ
- ๑.๔ ขยายเขตบริการไฟฟ้า ประปา รองรับการพัฒนาของชุมชน
- ๑.๕ พัฒนาระบบระบายน้ำที่ได้มาตรฐานและทั่วถึง

ยุทธศาสตร์ที่ ๒ การส่งเสริมคุณภาพชีวิต

- ๒.๑ การส่งเสริมการผลิตพืชและสัตว์เศรษฐกิจของจังหวัด
- ๒.๒ การส่งเสริมการประกอบอาชีพเสริมแก่ประชาชน
- ๒.๓ ส่งเสริมการป้องกัน ดูแล และรักษา สุขภาพประชาชน
- ๒.๔ ส่งเสริมสถาบันครอบครัวให้มีความเข้มแข็ง
- ๒.๕ ส่งเสริมการจัดการเรียนการสอนในระดับท้องถิ่น

ยุทธศาสตร์ที่ ๓ การจัดระเบียบชุมชน สังคม และการรักษาความสงบเรียบร้อย

- ๓.๑ บูรณาการจัดระเบียบชุมชน สังคม และการรักษาความสงบเรียบร้อยของทุกภาคส่วน
- ๓.๒ เสริมสร้างองค์ความรู้ประชาธิปไตย สิทธิ หน้าที่ และกฎหมายแก่ประชาชน
- ๓.๓ ส่งเสริมและบูรณาการระบบการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยของจังหวัด
- ๓.๔ ส่งเสริมระบบการตรวจสอบการทำงานภาครัฐโดยประชาชน
- ๓.๕ ส่งเสริมการรวมกลุ่มภาคประชาชนให้เข้มแข็ง

ยุทธศาสตร์ที่ ๔ การวางแผนส่งเสริมการลงทุน พาณิชยกรรม และการท่องเที่ยว

- ๔.๑ ส่งเสริมสนับสนุนการลงทุนให้เกิดแหล่งท่องเที่ยวใหม่
- ๔.๒ พัฒนาศักยภาพด้านการบริการแก่นักท่องเที่ยว

- ๔.๓ อนุรักษ์และพัฒนาทรัพยากรการท่องเที่ยวของส่วนรวม
- ๔.๔ สร้างเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมเพื่อการท่องเที่ยว
- ๔.๕ พัฒนาระบบบริหารจัดการในแหล่งท่องเที่ยวให้มีคุณภาพ
- ๔.๖ ส่งเสริมการลงทุนและการพาณิชย์กรรม

ยุทธศาสตร์ที่ ๕ การจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

- ๕.๑ บริหารจัดการทรัพยากรป่าไม้ ดินและน้ำ โดยการมีส่วนร่วมของชุมชน
- ๕.๒ พัฒนาระบบการกำจัดขยะและน้ำเสียให้ถูกสุขลักษณะ โดยการมีส่วนร่วมของประชาชน
- ๕.๓ ส่งเสริมให้ชุมชนปลอดมลภาวะ
- ๕.๔ จัดให้มีระบบบริหารจัดการพื้นที่สาธารณะ

ยุทธศาสตร์ที่ ๖ การบริหารจัดการศิลปวัฒนธรรม จารีตประเพณี และภูมิปัญญาท้องถิ่น

- ๖.๑ อนุรักษ์ ฟื้นฟู ส่งเสริม และเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม จารีตประเพณี และภูมิปัญญาท้องถิ่น
- ๖.๒ จัดให้มีศูนย์การเรียนรู้และการอนุรักษ์ด้านศิลปวัฒนธรรม จารีตประเพณี และภูมิปัญญาท้องถิ่นในชุมชน
- ๖.๓ จัดให้มีระบบบริหารจัดการพื้นที่สาธารณะโดยการมีส่วนร่วมของชุมชน

ยุทธศาสตร์ที่ ๗ การบริหารจัดการทรัพยากรขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

- ๗.๑ พัฒนาบุคลากรขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น
- ๗.๒ พัฒนาระบบการบริหารงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น
- ๗.๓ พัฒนาเครื่องมือ เครื่องมือ เครื่องจักรกลขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น
- ๗.๔ พัฒนาระบบการบริหารงานเชิงบูรณาการขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

ยุทธศาสตร์การพัฒนาอำเภอวารินชำราบ

วิสัยทัศน์ของอำเภอวารินชำราบ (Vision)

“วารินชำราบเมืองน่าอยู่ หมู่บ้าน/ชุมชนเข้มแข็ง ศูนย์กลางการค้าและประตูสู่แหล่งท่องเที่ยวอุบล ตอนใต้ ใช้ชีวิต เศรษฐกิจพอเพียง”

สภาพภูมิศาสตร์

อำเภอวารินชำราบ ตั้งอยู่ทางทิศตะวันตกของจังหวัด มีอาณาเขตติดต่อกับเขตการปกครองข้างเคียงดังต่อไปนี้

ทิศเหนือ	ติดต่อกับ	อำเภอเมืองอุบลราชธานี
ทิศตะวันออก	ติดต่อกับ	อำเภอสว่างวีระวงศ์และอำเภอนาเยีย
ทิศใต้	ติดต่อกับ	อำเภอเดชอุดมและอำเภอสำโรง
ทิศตะวันตก	ติดต่อกับ	อำเภอกันทรารมย์ (จังหวัดศรีสะเกษ)

การปกครอง

อำเภอวารินชำราบแบ่งพื้นที่การปกครองออกเป็น ๑๖ ตำบล ๑๙๐ หมู่บ้าน ได้แก่

๑.ตำบลวารินชำราบ

๒.ตำบลธาตุ	จำนวน	๑๐	หมู่บ้าน
๓.ตำบลท่าลาด	จำนวน	๑๒	หมู่บ้าน
๔.ตำบลโนนโพน	จำนวน	๑๒	หมู่บ้าน
๕.ตำบลโนนผึ้ง	จำนวน	๑๑	หมู่บ้าน
๖.ตำบลคูเมือง	จำนวน	๑๒	หมู่บ้าน
๗.ตำบลสระสมิง	จำนวน	๑๖	หมู่บ้าน
๘.ตำบลค่าน้ำแซบ	จำนวน	๑๐	หมู่บ้าน
๙.ตำบลบึงหวาย	จำนวน	๒๐	หมู่บ้าน
๑๐.ตำบลคำขวาง	จำนวน	๑๐	หมู่บ้าน
๑๑.ตำบลโพธิ์ใหญ่	จำนวน	๑๓	หมู่บ้าน
๑๒.ตำบลแสนสุข	จำนวน	๒๐	หมู่บ้าน

๑.๕ การส่งเสริมให้ทุกภาคส่วนเข้ามามีส่วนร่วมในการดำเนินงาน

๑.๖ การสร้างเสริมสุขภาพ เพื่อนำไปสู่สุขภาพที่ดีของประชาชน

ยุทธศาสตร์ที่ ๒ ส่งเสริมการค้า การลงทุน และการท่องเที่ยว

๒.๑ การพัฒนามาตรฐานการผลิตสินค้า OTOP และเชื่อมโยงขยายช่องทางการตลาดผลิตสินค้า OTOP/SMEs

๒.๒ การพัฒนาศักยภาพผู้ประกอบการ OTOP เครือข่ายวิสาหกิจชุมชน และ SMEs

๒.๓ การส่งเสริมสนับสนุนการค้าและการลงทุน

๒.๔ สร้างความเข้มแข็งให้ผู้ประกอบการท้องถิ่น

๒.๕ ส่งเสริมธุรกิจบริการ

๒.๖ การพัฒนาและศึกษาระบบการให้โลจิสติกส์ (Logistics) เพื่อสนับสนุนการค้า

๒.๗ พัฒนาศักยภาพการท่องเที่ยว

๒.๘ การส่งเสริมระบบการท่องเที่ยวเชิงบูรณาการ

๒.๙ ประสานการประชาสัมพันธ์การค้า และการท่องเที่ยว

ยุทธศาสตร์ที่ ๓ การส่งเสริมการค้าเน้นชีวิตตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง

๓.๑ การพัฒนาความรู้ด้านการเกษตรปลอดภัย และเกษตรอินทรีย์

๓.๒ การบริหารทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างมีประสิทธิภาพ รวมทั้งการแก้ไขปัญหาภัยแล้ง และน้ำ

ท่วม

๓.๓ ส่งเสริมการค้าเน้นชีวิตตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง

ไทยแลนด์ ๔.๐ (THAILAND ๔.๐)

การจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นต้องมีความสัมพันธ์กับไทยแลนด์ ๔.๐ โดยให้ความสำคัญกับการพัฒนาด้านเทคโนโลยีกลุ่มอาหาร เกษตร และเทคโนโลยีชีวภาพ กลุ่มสาธารณสุข สุขภาพ และเทคโนโลยีทางการแพทย์ กลุ่มเครื่องมือ อุปกรณ์อัจฉริยะ หุ่นยนต์ และระบบเครื่องกลที่ใช้ระบบอิเล็กทรอนิกส์ควบคุม กลุ่มดิจิทัล เทคโนโลยีอินเทอร์เน็ตที่เชื่อมต่อและ บังคับอุปกรณ์ต่างๆ ปัญญาประดิษฐ์และเทคโนโลยีสมองกลฝังตัว กลุ่มอุตสาหกรรมสร้างสรรค์ วัฒนธรรม และบริการที่มีมูลค่า สูง โดยรายละเอียดไทยแลนด์ ๔.๐ มีดังนี้

ประเทศไทย ๔.๐ ถือเป็นการพัฒนา เครื่องยนต์เพื่อขับเคลื่อนการเติบโตทางเศรษฐกิจชุดใหม่ (New Engines of Growth) ด้วยการเปลี่ยนแปลง ความได้เปรียบเชิงเปรียบเทียบ ของประเทศที่มีอยู่ ๒ ด้าน คือ ความหลากหลายเชิงชีวภาพ และ ความหลากหลายเชิงวัฒนธรรม ให้เป็นความได้เปรียบในเชิงแข่งขัน โดยการเติมเต็มด้วยวิทยาการ ความคิดสร้างสรรค์ นวัตกรรม วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี การวิจัยและพัฒนา แล้วต่อยอดความได้เปรียบเชิงเปรียบเทียบเป็น ๕ กลุ่มเทคโนโลยีและอุตสาหกรรม เป้าหมาย ประกอบด้วย

๑. กลุ่มอาหาร เกษตร และเทคโนโลยีชีวภาพ (Food, Agriculture & Bio-Tech) อาทิ เทคโนโลยีการเกษตร (Agritech) เทคโนโลยีอาหาร (Foodtech) เป็นต้น

๒. กลุ่มสาธารณสุข สุขภาพ และเทคโนโลยีทางการแพทย์ (Health, Wellness & Bio-Med) อาทิ เทคโนโลยีสุขภาพ (Healthtech) เทคโนโลยีการแพทย์ (Medtech) สปา (Spa) เป็นต้น

๓. กลุ่มเครื่องมือ อุปกรณ์อัจฉริยะ หุ่นยนต์ และระบบเครื่องกลที่ใช้ระบบอิเล็กทรอนิกส์ควบคุม (Smart Devices, Robotics & Mechatronics) อาทิ เทคโนโลยีหุ่นยนต์ (Robotech) เป็นต้น

๔. กลุ่มดิจิทัล เทคโนโลยีอินเทอร์เน็ตที่เชื่อมต่อและบังคับอุปกรณ์ต่างๆ ปัญญาประดิษฐ์และเทคโนโลยีสมองกลฝังตัว (Digital, IOT, Artificial intelligence & Embedded Technology) อาทิ เทคโนโลยีการเงิน (Fintech) อุปกรณ์เชื่อมต่อออนไลน์โดยไม่ต้องใช้คน (IoT) เทคโนโลยีการศึกษา (Edtech) อี-มาร์เก็ตเพลส (E-Market place) อี-คอมเมิร์ซ (E-Commerce) เป็นต้น

๕. กลุ่มอุตสาหกรรมสร้างสรรค์ วัฒนธรรม และบริการที่มีมูลค่าสูง (Creative, Culture & High Value Services) อาทิ เทคโนโลยีการออกแบบ (Designtech) ธุรกิจไลฟ์สไตล์ (Lifestyle Business) เทคโนโลยีการท่องเที่ยว (Traveltech) การเพิ่มประสิทธิภาพการบริการ (Service Enhancing) เป็นต้น

๒. ยุทธศาสตร์ขององค์การบริหารส่วนตำบลโนนผึ้ง

๒.๑ วิสัยทัศน์

องค์การบริหารส่วนตำบลโนนผึ้งได้กำหนดวิสัยทัศน์ (Vision) เพื่อแสดงสถานการณ์ในอนาคต ซึ่งเป็นจุดมุ่งหมายความคาดหวังที่ต้องการให้เกิดขึ้นในอนาคตข้างหน้า ซึ่งจะสามารถสะท้อนถึงสภาพการณ์ของท้องถิ่นในอนาคตอย่างรอบด้าน ภายใต้การเปลี่ยนแปลงของสภาพแวดล้อมด้านต่างๆ จึงได้กำหนดวิสัยทัศน์ ความหวังที่จะให้เกิดขึ้นในอนาคต ดังนี้

“ชุมชนน่าอยู่ แหล่งท่องเที่ยวโดดเด่น เกษตรกรรมยั่งยืน เศรษฐกิจพอเพียง”

๒.๒ ยุทธศาสตร์

คณะกรรมการพัฒนาองค์การบริหารส่วนตำบลร่วมกับประชาคมท้องถิ่น ส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจ รวมทั้งองค์กรต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง ได้กำหนดยุทธศาสตร์ขององค์การบริหารส่วนตำบล ๗ ด้าน ดังนี้

๑. การพัฒนาด้านโครงสร้างพื้นฐาน

๒. การส่งเสริมคุณภาพชีวิต

๓. การจัดระเบียบชุมชน สังคม และการรักษาความสงบเรียบร้อย

๔. การวางแผนส่งเสริมการลงทุน พาณิชยกรรม และการท่องเที่ยว

๕. การจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

๖. การบริหารจัดการศิลปวัฒนธรรม จารีตประเพณีและภูมิปัญญาท้องถิ่น

๗. การบริหารจัดการทรัพยากรขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

๒.๓ เป้าประสงค์

(๑) ขุดลอก คูคลองและจัดสร้างแหล่งน้ำ สงวนและเก็บกักน้ำเพื่อการเกษตร

(๒)

พัฒนาชุมชนและสังคมตามแนวทางปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง

(๓) ส่งเสริมและพัฒนาระบบการศึกษาในสังกัด อปท.

(๔) พัฒนาและเตรียมบุคลากรด้านการศึกษา

- (๕) สนับสนุนให้มีการนำระบบเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้เป็นเครื่องมือและประกอบการศึกษา
- (๖) ส่งเสริมการศึกษาในระบบ นอกระบบ และการศึกษาตามอัธยาศัย
- (๗) ประชาชนได้ใช้เส้นทางคมนาคมที่มีมาตรฐานปลอดภัยใช้งานได้ดี
- (๘) ลดต้นทุนการผลิตและเพิ่มมูลค่าผลผลิต
- (๙) สนับสนุนการทำเกษตรทางเลือก
- (๑๐) ส่งเสริมประชาชนในท้องถิ่นให้มีการเลี้ยงสัตว์เศรษฐกิจ
- (๑๑) ส่งเสริมพัฒนาบทบาทและคุณภาพชีวิตของเด็ก เยาวชนสตรี ผู้สูงอายุ ผู้พิการ และด้อยโอกาส
- (๑๒) สนับสนุนและประสานรัฐบาล องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทุกระดับเพื่อป้องกันและให้มีการปราบปราม

และแก้ไขปัญหาการเสพ

- (๑๓) สนับสนุนการจัดตั้งกองทุน และเพิ่มสวัสดิการ
- (๑๔) ส่งเสริมและสนับสนุนให้การรักษาพยาบาลประชาชนในระดับตำบล หมู่บ้าน และชุมชนที่มีคุณภาพและ

มาตรฐาน

- (๑๕) ส่งเสริมสุขภาพและอนามัยของประชาชนในระดับหมู่บ้านและชุมชน ให้มีสุขภาพแข็งแรง
- (๑๖) ส่งเสริมสนับสนุนการวางระบบการพัฒนาด้านโครงสร้างคุณภาพชีวิตพื้นฐาน
- (๑๗) ก่อสร้าง ปรับปรุงเส้นทางคมนาคมอย่างทั่วถึง
- (๑๘) ประสาน สนับสนุน ร่วมมือกับส่วนราชการ และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่นๆ
- (๑๙) พัฒนาฟื้นฟูและส่งเสริมกิจกรรมด้านศาสนาศิลปวัฒนธรรมและประเพณีของชุมชนท้องถิ่นโคราช
- (๒๐) ส่งเสริมและสนับสนุนกิจกรรมลานกีฬาชุมชน และจัดการแข่งขันกีฬาประเภทต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง
- (๒๑) ส่งเสริมให้ประชาชนมีส่วนร่วมการบริหารงาน
- (๒๒) ส่งเสริมให้เกิดการบริหารจัดการที่มีประสิทธิภาพ ตอบสนองความต้องการของประชาชนตามหลักการ

บริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี

- (๒๓) ส่งเสริมสนับสนุนบุคลากรในหน่วยงานให้ ศึกษา/อบรม หลักสูตรต่างๆ เพื่อให้การปฏิบัติงานมี

ประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

- (๒๔) ส่งเสริมและสนับสนุนการติดตั้งระบบเตือนภัยธรรมชาติ และภัยพิบัติต่าง ๆ
- (๒๕) ส่งเสริมและสนับสนุน และร่วมมือกับส่วนราชการ หน่วยงาน มูลนิธิการกุศลและองค์กรที่เกี่ยวข้อง ในการเตรียมความพร้อมในการป้องกันภัย และการช่วยเหลือผู้ประสบภัย

(๒๖) ส่งเสริมสนับสนุน และร่วมมือกับส่วนราชการ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ภาคเอกชน ในการพัฒนาฟื้นฟูและอนุรักษ์แหล่งน้ำ ลุ่มน้ำลำคลอง และป่าไม้ให้มีความอุดมสมบูรณ์

(๒๗) ส่งเสริมสนับสนุนและร่วมมือกับส่วนราชการ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและภาคเอกชนในการรณรงค์สร้างจิตสำนึก เพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหามลพิษและปัญหาสิ่งแวดล้อมของชุมชนท้องถิ่นทุกระดับ

(๒๘) ส่งเสริมสนับสนุนและสร้างความร่วมมือกับส่วนราชการที่เกี่ยวข้อง องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการจัดทำระบบกำจัดขยะรวม

๒.๓ ตัวชี้วัด

- (๑) ประชาชนมีแหล่งกักเก็บน้ำใช้สำหรับอุปโภค บริโภคและการเกษตรอย่างพอเพียง
- (๒) ประชาชนในตำบลโนนผึ้งมีรายได้เพิ่มขึ้น
- (๓) โรงเรียน สพฐ. ๒ แห่ง ได้รับการสนับสนุนอาหารกลางวัน อาหารเสริมนม
- (๔) ศพด. ๔ แห่ง ได้รับการสนับสนุนอาหารกลางวัน อาหารเสริมนม รวมทั้งพัฒนาอาคารสถานที่และ ระบบ

บริหารจัดการ

- (๕) เด็กและเยาวชนได้ร่วมกิจกรรม
- (๖) ผู้ดูแลเด็กเล็กได้รับการพัฒนาประสิทธิภาพในการปฏิบัติงาน
- (๗) เด็กเล็กได้มีความรู้ และมีทักษะเพิ่มขึ้น
- (๘) มีวัสดุ อุปกรณ์ การเรียนการสอนอย่างทั่วถึงและเพียงพอ
- (๙) อาสาสมัครในการช่วยเหลือชุมชนและประสานงานในชุมชน
- (๑๐) ประชาชนมีรายได้เพิ่มขึ้น ๕%
- (๑๑) ส่งเสริมสวัสดิการสังคม สงเคราะห์ ผู้พิการ ผู้ด้อยโอกาส ผู้สูงอายุ ๖ หมู่บ้าน

- (๑๒) กลุ่มสตรี อสม. ได้ทำกิจกรรม ร่วมกัน และสร้างความสามัคคี
- (๑๓) ประชาชนได้รับการบริการสาธารณสุขอย่างทั่วถึง ๖ หมู่บ้าน
- (๑๔) จัดวางผังเมืองขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นให้เป็นไปตามมาตรฐาน
- (๑๕) ก่อสร้าง ปรับปรุงเส้นทางคมนาคมอย่างทั่วถึง ๖ หมู่บ้าน
- (๑๖) ประสาน สนับสนุน ร่วมมือกับส่วนราชการ และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่น ๆ
- (๑๗) ส่งเสริมขนบธรรมเนียม จารีตประเพณี ศิลปวัฒนธรรมอันดีงามของท้องถิ่น ๖ หมู่บ้าน
- (๑๘) ส่งเสริมและสนับสนุนกิจกรรมลานกีฬาชุมชนและจัดการแข่งขันกีฬาประเภทต่างๆ ทั้ง ๖ หมู่บ้าน
- (๑๙) ส่งเสริมการเลือกตั้งตามระบบการปกครองแบบประชาธิปไตยและตามกฎหมายที่เกี่ยวข้อง ทั้ง ๖

หมู่บ้าน

(๒๐) การจัดระเบียบโครงสร้างการบริหารจัดการภายในองค์กรให้สามารถปฏิบัติหน้าที่ให้เกิดประสิทธิภาพ และประสิทธิผลยิ่งขึ้น ๖ หมู่บ้าน

(๒๑) ส่งเสริมให้ประชาชนมีส่วนร่วมการบริหารงาน

(๒๒) ส่งเสริมให้เกิดการบริหารจัดการที่มีประสิทธิภาพ ตอบสนองความต้องการของประชาชนตามหลักการ บริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี ๖ หมู่บ้าน

(๒๓) ส่งเสริมและสนับสนุนการติดตั้งระบบเตือนภัยธรรมชาติ และภัยพิบัติต่าง ๆ ๖ หมู่บ้าน

(๒๔) ส่งเสริมการฝึกอบรมอาสาสมัครป้องกันภัยและบรรเทาสาธารณภัยประจำหมู่บ้าน/ตำบลและทีมกู้ชีพ

กู้ภัยตำบล ๖ หมู่บ้าน

(๒๕) สนับสนุนให้มีวัสดุอุปกรณ์เกี่ยวกับการป้องกันและการช่วยเหลือเมื่อเกิดภัยพิบัติ

(๒๖) เพื่อทัศนียภาพที่สวยงามประชาชนเห็นประโยชน์ของการปลูกป่า

(๒๗) ส่งเสริมสนับสนุนและร่วมมือกับส่วนราชการ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและภาคเอกชนในการรณรงค์

สร้างจิตสำนึก เพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหามลพิษและปัญหาสิ่งแวดล้อมของ ๖ หมู่บ้าน

(๒๘) การกำจัดขยะ สิ่งปฏิกูลอย่างถูกวิธี ๖ หมู่บ้าน

๒.๔ ค่าเป้าหมาย

(๑) มีแหล่งน้ำพอเพียงต่อการอุปโภคบริโภคและทำการเกษตร

(๒) การศึกษาที่มีคุณภาพและมาตรฐาน และเกิดการเรียนรู้ต่อเนื่อง

(๓) ประชาชนมีทักษะในการประกอบอาชีพด้านเกษตร

(๔) ประชาชนมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น

(๕) ประชาชนเข้าถึงบริการสาธารณสุข มีสุขภาพแข็งแรง

(๖) ประชาชนได้ใช้เส้นทางคมนาคมที่มีมาตรฐาน ปลอดภัย

(๗) ประชาชนได้ร่วมกิจกรรมส่งเสริมประเพณี วัฒนธรรม การท่องเที่ยว กีฬาและนันทนาการของท้องถิ่น

(๘) องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมาตรฐานสากลดีขึ้น

(๙) ประชาชนมีความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน

(๑๐) สิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติได้รับการฟื้นฟูและอนุรักษ์

๒.๖ กลยุทธ์

ยุทธศาสตร์ที่ ๑ การบริหารราชการให้มีประสิทธิภาพคุณภาพตามหลักธรรมาภิบาล

แนวทางที่ ๑ การส่งเสริมการเพิ่มศักยภาพของบุคลากรและองค์กรให้มีความสามารถในการ

พัฒนา

แนวทางที่ ๒ ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนตามหลักการบริหารบ้านเมืองที่ดียุทธศาสตร์ที่

๒ ลดความเหลื่อมล้ำทางสังคมและพัฒนาคุณภาพชีวิตประชาชน

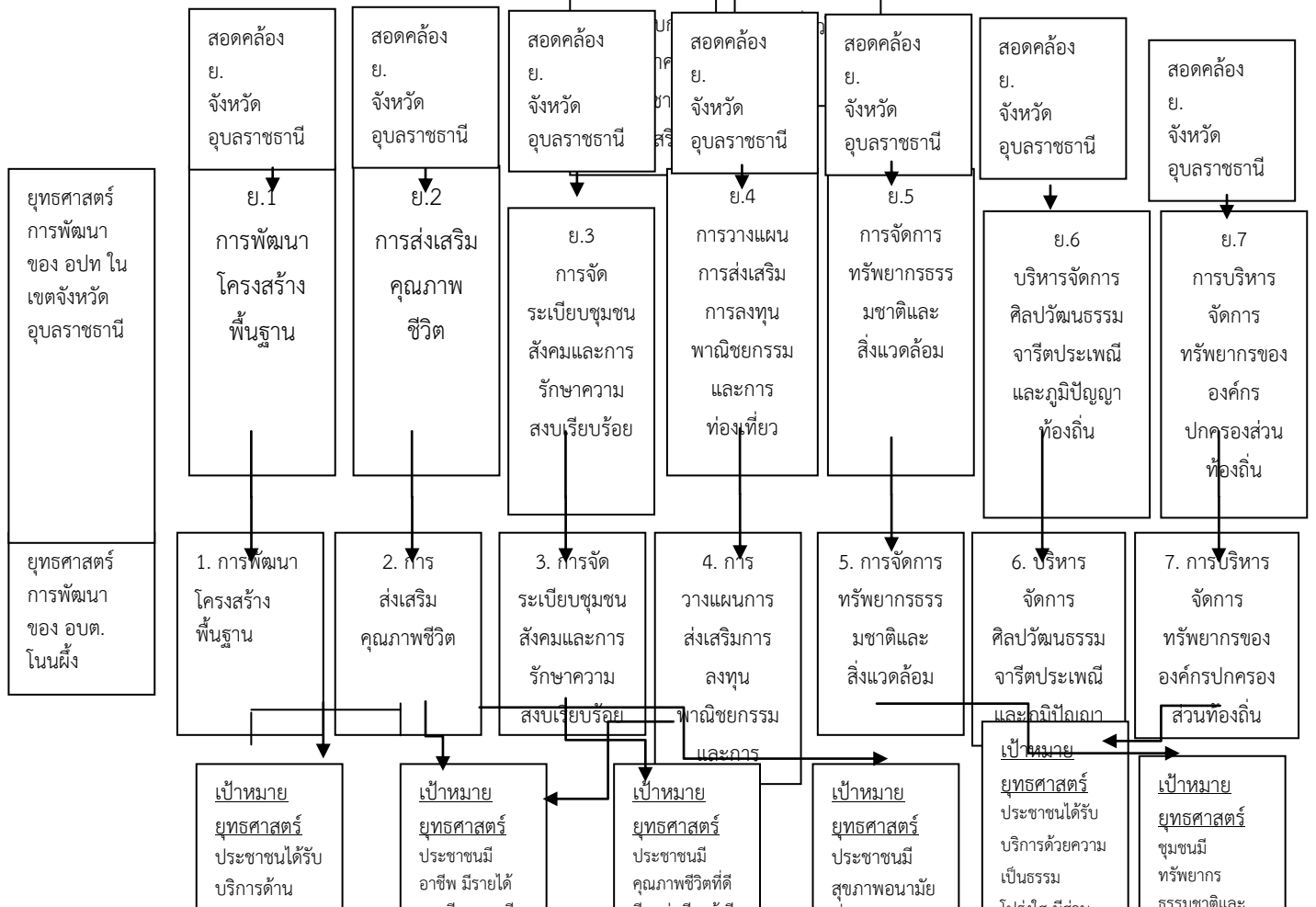
แนวทางที่ ๑ ส่งเสริมสนับสนุนพัฒนาคุณภาพชีวิตด้านการศึกษา

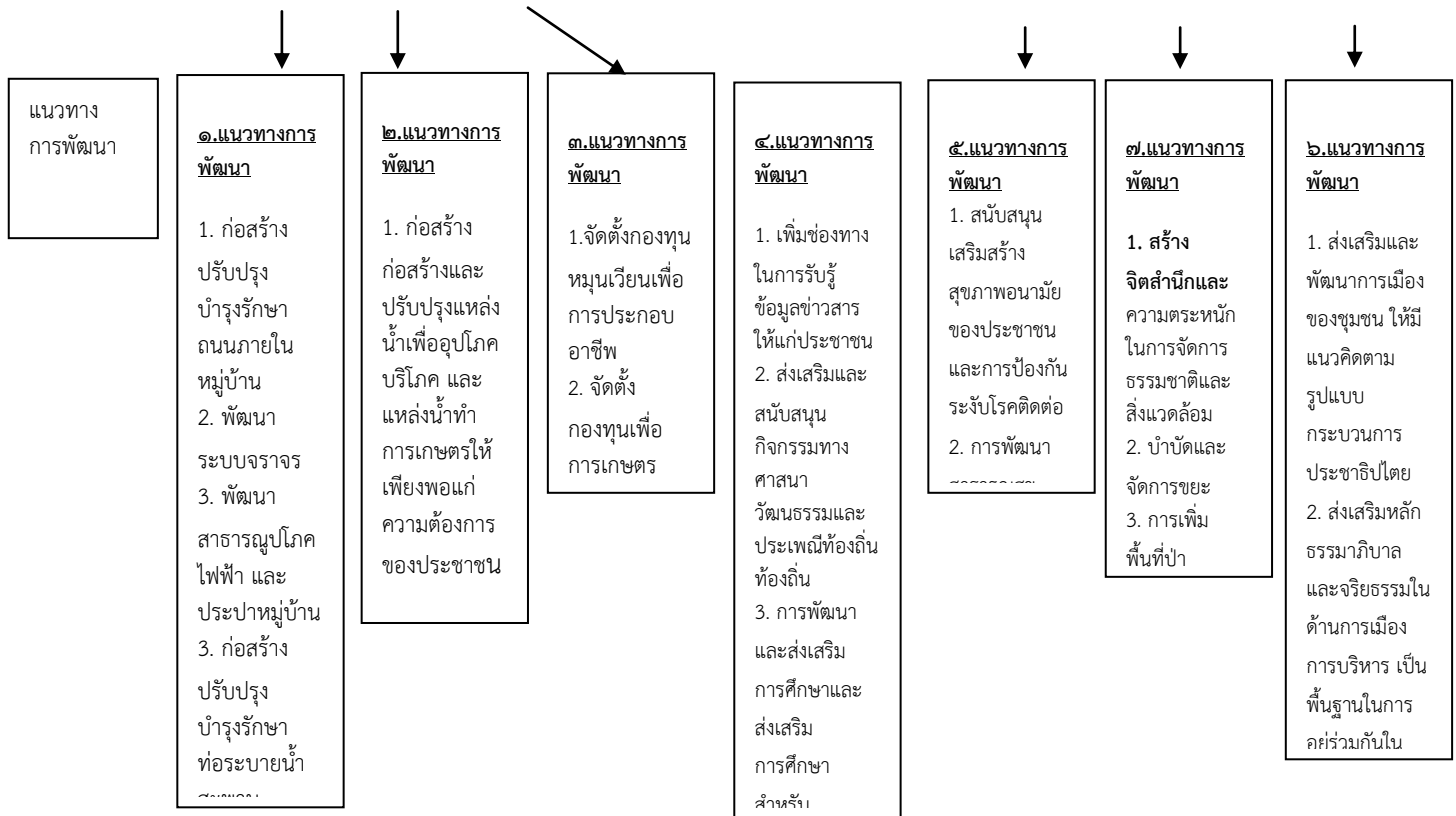
แนวทางที่ ๒ ส่งเสริมสนับสนุนพัฒนาด้านสาธารณสุข

แนวทางที่ ๓ การป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยความมั่นคงปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน/ลด

อุบัติเหตุจากรถทางบก

1.1 วางผังเมืองรองรับการขยายตัวของชุมชน 1.2 พัฒนาระบบการคมนาคมขนส่งที่ได้มาตรฐาน 1.3 พัฒนาระบบชลประทานให้ทั่วถึงเพียงพอ 1.4 ขยายเขตบริการไฟฟ้าประปารองรับการขยายตัวของชุมชน 1.5 พัฒนาระบบระบายน้ำที่ได้	2.1 การส่งเสริมการผลิตพืชและสัตว์เศรษฐกิจของจังหวัด 2.2 การส่งเสริมการประกอบอาชีพเสริมแก่ประชาชน 2.3 ส่งเสริมการป้องกันดูแลและรักษาสุขภาพประชาชน 2.4 ส่งเสริมสถาบันครอบครัวให้มีความเข้มแข็ง 2.5 ส่งเสริมการจัดการเรียนการสอน	3.1 บูรณาการการจัดระเบียบชุมชนสังคมและการรักษาความสงบเรียบร้อยของทุกภาคส่วน 3.2 เสริมสร้างองค์ความรู้ประชาธิปไตยสิทธิหน้าที่และกฎหมายแก่ประชาชน 3.3 ส่งเสริมและบูรณาการระบบการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยของจังหวัด 3.4 ส่งเสริมระบบการ	4.1 ส่งเสริมสนับสนุนการลงทุนให้เกิดแหล่งท่องเที่ยวใหม่ 4.2 พัฒนาศักยภาพด้านการบริการแก่นักท่องเที่ยว 4.3 อนุรักษ์และพัฒนาทรัพยากรการท่องเที่ยวของส่วนรวม 4.4 สร้างเอกลักษณ์วัฒนธรรมเพื่อการท่องเที่ยว 4.5 พัฒนาระบบบริหารจัดการในแหล่ง	5.1 บริหารจัดการทรัพยากรป่าไม้ ดินและน้ำโดยการมีส่วนร่วมของชุมชน 5.2 พัฒนาระบบการกำจัดขยะและน้ำเสียให้ถูกสุขลักษณะโดยการมีส่วนร่วมของประชาชน 5.3 ส่งเสริมให้ชุมชนปลอดภัย 5.4 จัดให้มี	6.1 อนุรักษ์ฟื้นฟู ส่งเสริมและเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม จารีตประเพณี และภูมิปัญญาท้องถิ่น 6.2 จัดให้มีศูนย์การเรียนรู้และด้านศิลปวัฒนธรรม จารีตประเพณี และภูมิปัญญาท้องถิ่น 6.3 จัดให้มีระบบบริหารจัดการพื้นที่	7.1 พัฒนาบุคลากรขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น 7.2 พัฒนาระบบการบริหารงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น 7.3 พัฒนาเครื่องมือเครื่องจักรกลขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น 7.4 พัฒนาระบบการบริหารงานเชิงบูรณาการขององค์กร
---	---	--	--	--	---	--

๓. การวิเคราะห์เพื่อพัฒนาท้องถิ่น

๓.๑ การวิเคราะห์กรอบการจัดทำยุทธศาสตร์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

ในการจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นสี่ปีขององค์การบริหารส่วนตำบลได้ใช้การวิเคราะห์ SWOT Analysis/Demand (Demand Analysis)/Global Demand และTrend ปัจจัยและสถานการณ์การเปลี่ยนแปลงที่มีผลต่อการพัฒนา อย่างน้อยต้องประกอบด้วย การวิเคราะห์ศักยภาพด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคม ด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

จุดแข็ง (S : Strength-s)

- ประชาชนมีความพร้อม จะมีส่วนร่วมในกระบวนการพัฒนาท้องถิ่น
- การจัดโครงสร้างภายในมีความเหมาะสมสอดคล้องกับภารกิจ
- มีองค์การบริหารส่วนตำบลที่พร้อมจะให้บริการสาธารณะและแก้ไขปัญหาความเดือดร้อนของประชาชน
- มีการประสานร่วมมือกันระหว่างองค์การบริหารส่วนตำบลกับส่วนราชการต่าง ๆ
- ผู้นำชุมชนมีความเข้มแข็ง และมีศักยภาพในการพัฒนา

- ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชนในรูปแบบประชาคม การประชุมวางแผนเตรียมงาน

จุดอ่อน (W : Weakness)

- กฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติงาน มีการแก้ไขเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลาทำให้เจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติสับสนขาดความชัดเจน
- องค์กรบริหารส่วนตำบล มีงบประมาณจำกัด ทำให้การพัฒนาไม่เป็นไปตามแผนที่วางไว้
- การใช้ทรัพยากรธรรมชาติ และการทำลายสิ่งแวดล้อมเพิ่มขึ้น ก่อให้เกิดปัญหาภัยธรรมชาติ

โอกาส (O : Opportunity)

- จังหวัดนครราชสีมา หรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องสนับสนุนงบประมาณให้องค์การบริหารส่วนตำบล ดำเนินการตามแผนงานโครงการตามแนวทางยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัด และแผนพัฒนาองค์การบริหารส่วนตำบล
- มีเส้นทางคมนาคมเชื่อมระหว่างจังหวัด สามารถรองรับการขยายตัวทางด้านเศรษฐกิจ
- นโยบายของรัฐบาลในการส่งเสริมการกระจายอำนาจการปกครองท้องถิ่น โดยการสร้างดุลยภาพระหว่างการกำกับดูแล และความเป็นอิสระของท้องถิ่นในการบริหารจัดการงบประมาณและบุคลากรของท้องถิ่น

อุปสรรค (T : Threat)

- ประชาชนขาดความรู้ ความเข้าใจ บทบาทหน้าที่ของตนเองกับงานของท้องถิ่น
- นโยบายรัฐบาลไม่สามารถถ่ายโอนงบประมาณมายัง องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ตามพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ.๒๕๔๒ ทำให้การพัฒนาท้องถิ่นบางเรื่องต้องชะงัก
- กฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับขาดความยืดหยุ่น หรือไม่เหมาะสมสอดคล้องกับภารกิจห้วงระยะเวลาในการจัดสรรและการเบิกจ่ายงบประมาณของรัฐบาลมีความไม่แน่นอน
- การดำเนินงานตามนโยบายต่าง ๆ ของรัฐบาลมีจำนวนเพิ่มมากขึ้น ความรับผิดชอบเพิ่มมากขึ้น ประกอบกับปัญหาในพื้นที่และความต้องการประชาชนมีมาก แต่ไม่สามารถปฏิบัติได้ครบถ้วน เนื่องจากจำกัดด้วยอำนาจหน้าที่และจำนวนงบประมาณที่มีจำกัด

๓.๒ การประเมินสถานการณ์สภาพแวดล้อมภายนอกที่เกี่ยวข้อง

ในการจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่น (พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐) ขององค์การบริหารส่วนตำบลโนนผิงนั้น ได้ทำการประเมินสถานการณ์สภาพแวดล้อมภายนอกที่เกี่ยวข้อง ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

दान	สถานการณ์สภาพแวดล้อมภายนอกที่เกี่ยวข้อง	ข้อบช่ยและปริมาณของปัญหา/ความต้องการ	พื้นที่เป้าหมาย/กลุ่มเป้าหมาย	ความคาดหวังและแนวโนมนาคต
๑. โครงการสร้างพื้นฐาน	๑) ขาดแคลนแหล่งน้ำในการเกษตรและน้ำประปาสำหรับอุปโภค-บริโภคยังไม่พอเพียงและยังไม่ได้มาตรฐาน	- แหล่งน้ำและน้ำประปาในการอุปโภค-บริโภค	- ในเขต อบต.	- ประชาชนมีแหล่งน้ำและมีน้ำประปาใช้อย่างพอเพียงมีคุณภาพตามมาตรฐานมากขึ้น
	๒) ไฟฟ้าส่องสว่างทางและที่สาธารณะยังไม่สามารถดำเนินการครอบคลุมพื้นที่ได้ทั้งหมด	- ไฟฟ้า	- ทางและที่สาธารณะในเขต อบต.	- ทางและที่สาธารณะมีแสงสว่างเพียงพอประชาชนได้รับความสะดวกในการสัญจร

				ไปมาและป้องกันการเกิดอาชญากรรมได้
	๓) หมู่บ้านขยายมากขึ้น ระบบระบายน้ำยังไม่เพียงพอ	- ราง/ท่อระบายน้ำ	- พื้นที่ใน อบต.	- มีรางระบายน้ำ สามารถระบายน้ำได้ สะดวก ไม่อุดตัน ไม่ส่งกลิ่นเหม็นก่อความรำคาญ
	๔) ถนนในตำบล ยังเป็นถนนดิน ถนนลูกรัง และเป็นหลุมเป็นบ่อ	- ถนน	- ทางและที่สาธารณะ ในเขต อบต.	- มีถนนให้ประชาชน ได้สัญจรไปมาสะดวก
	๔) ประชาชนต้องการเส้นทางในการสัญจรไปมาเพิ่มมากขึ้นและ อบต.ไม่สามารถดำเนินการได้ เนื่องจากงบประมาณมีไม่เพียงพอ	- เส้นทางคมนาคม	- เส้นทางคมนาคมที่เป็นสาธารณะและประชาชนมีความต้องการให้ดำเนินการ	- มีเส้นทางในการคมนาคมเพียงพอและประชาชนได้รับความสะดวกในการสัญจรไปมา
๒. ด้านงานส่งเสริมคุณภาพชีวิต	๑) มีการระบาดของโรคอุบัติใหม่ โรคระบาด โรคติดต่อ	- ด้านสาธารณสุข	- ในเขต อบต.	ในพื้นที่ไม่มีการระบาดของโรคอุบัติใหม่ ตรวจจับโรคติดต่อ
	๒) ประชาชนในพื้นที่ป่วยเป็นโรคเรื้อรังแนวโน้มที่เพิ่มขึ้น เช่น เบาหวาน ความดัน		- ประชาชนกลุ่มเสี่ยงและผู้ป่วย	

दान	สถานการณ์ภาพแวดล้อมภายนอกที่เกี่ยวข้อง	ขอความช่วยเหลือและปริมาณของปัญหา/ความต้องการ	พื้นที่เป้าหมาย/กลุ่มเป้าหมาย	ความคาดหวังและแนวโน้มอนาคต
	๓) ปริมาณขยะและน้ำเสียเพิ่มมากขึ้น		- ในเขต อบต.	- ปริมาณขยะและน้ำเสียถูกกำจัดให้หมด ด้วยวิธีการที่ถูกต้อง
	๔) ประชาชนบริโภคอาหารที่ปลอดภัย		- ประชาชนในเขต อบต.	- ประชาชนทราบและสามารถเลือกบริโภคอาหารที่ปลอดภัยได้ถูกต้อง
	๕) ประชาชนในพื้นที่บางรายมีที่อยู่อาศัยไม่มั่นคงแข็งแรง	- ที่อยู่อาศัย	- ประชาชนในพื้นที่ที่ได้รับความเดือดร้อนเรื่องที่อยู่อาศัย	- ประชาชนในพื้นที่ได้รับความช่วยเหลือซ่อมแซมที่อยู่อาศัยให้มั่นคงแข็งแรง
	๖) มีการขยายตัวของ	- ประชากร	- พื้นที่ในเขต อบต.	- ควบคุมการก่อสร้าง

	ประชากรเพิ่มมากขึ้นทำให้เกิดการขยายตัวของอาคารบ้านเรือนทำให้เกิดเป็นชุมชนแออัด			อาคารบ้านเรือนการพิจารณาออกใบอนุญาตเพื่อไม่เกิดปัญหาจากการก่อสร้างอาคาร
	ประชาชนบางครัวเรือนบริโภค-บริโภคน้ำที่ยังไม่สะอาดและมีสิ่งเจือปน เช่น จากน้ำฝน น้ำที่ไม่ได้คุณภาพ มีตะกอน	- การอุปโภค-บริโภค	- ประชาชนในเขต อบต.	- ประชาชนบริโภคน้ำที่สะอาดถูกสุขลักษณะ
	๑) การศึกษาสื่อการเรียนการสอนยังไม่พอเพียง เด็กนักเรียนไม่ได้รับการศึกษาต่อในระดับที่สูงกว่าขั้นพื้นฐาน และขาดงบประมาณในการศึกษา ครอบครัวยากจน	- สังคมในชุมชน	- เด็กนักเรียนในเขต อบต.	- มีสื่อการเรียนการสอนที่พอเพียง เด็กนักเรียนได้รับการศึกษาที่สูงขึ้น มีงบประมาณในการศึกษาเล่าเรียน
	๒) เด็กและผู้สูงอายุบางครอบครัว ผู้สูงอายุอยู่ตามลำพัง และรับภาระในการดูแลเด็ก		- ผู้สูงอายุและเด็กในเขต อบต.	- ผู้สูงอายุและเด็กได้รับการดูแลที่ดี

दान	สถานการณ์ภาพแวดล้อมภายนอกที่เกี่ยวข้อง	ขอบข่ายและปริมาณของปัญหา/ความต้องการ	พื้นที่เป้าหมาย/กลุ่มเป้าหมาย	ความคาดหวังและแนวโนมนาคต
	๓) ผู้พิการไม่ได้รับความช่วยเหลือในดำรงชีวิต		- ผู้พิการในเขต อบต.	- ผู้พิการได้รับความช่วยเหลือในการดำรงชีวิตและทั่วถึง
	๔) เยาวชนและวัยรุ่นติดเกมส์ สิ่งลามก บุหรี่ เหล้า สาเสพติด และท้องก่อนวัยอันสมควร		- เยาวชนและวัยรุ่นในเขต อบต.	- เยาวชนและวัยรุ่นมีอนาคตที่ดี
	๕) ประชาชนกรอายุตั้งแต่ ๓๕ ขึ้นไป ไม่ได้ตรวจสุขภาพประจำปี จำนวน ๒๙๑ คน		- ประชาชนในเขต อบต. ที่อายุ ๓๕ ขึ้นไป	- ประชาชนที่อายุ ๓๕ ขึ้นไปได้รับการตรวจสุขภาพทุกคน
	๖) ประชากรที่สูบบุหรี่		- ประชาชนที่สูบบุหรี่	- ประชาชนเลิกสูบบุหรี่

	จำนวน ๓๐๐ คน ดื่มสุรา จำนวน ๑๗๑ คน		และดื่มสุรา	บุหรีและเลิกดื่มสุรา
๓. ด้านการจัดระเบียบ ชุมชนและการรักษา ความสงบเรียบร้อย	๑) การจราจรบนถนนมีเพิ่ม มากขึ้นอาจทำให้เกิด อุบัติเหตุขึ้นได้	- การจราจร	ประชาชนที่สัญจรไป มาบนถนน	มีระบบควบคุม การจราจร เช่น ติดตั้ง สัญญาณไฟจราจร เพื่อเตือนให้ ระมัดระวัง
	๒) มีการทำลายและลักขโมย ทรัพย์สินของประชาชนและ ราชการ รวมทั้งเกิดการทะเลาะวิวาท กันในชุมชน	- การรักษาความ ปลอดภัยในชีวิตและ ทรัพย์สินของประชาชน	- ประชาชนและส่วน ราชการ	- มีการป้องกันและ รักษาความปลอดภัย ในชีวิตและทรัพย์สิน ของประชาชนละส่วน ราชการ เช่น การ ติดตั้งกล้องวงจรปิด การให้ผู้นำ อปพร. ควบคุมและระงับเหตุ ทะเลาะวิวาท

दान	สถานการณ์ภาพแวดล้อม ภายนอกที่เกี่ยวข้อง	ข้อบ่งชี้และปริมาณ ของปัญหา/ ความต้องการ	พื้นที่เป้าหมาย/ กลุ่มเป้าหมาย	ความคาดหวังและ แนวโน้มอนาคต
๔. การวางแผน ส่งเสริมการลงทุน พาณิชย์กรรม และการ ท่องเที่ยว	๑) ประชาชนไม่มีการ วางแผนในการดำเนินงาน	- การวางแผน	- ประชาชนในเขต เทศบาล	- ประชาชนสามารถ วางแผนการ ดำเนินงานได้เอง
	๒) ขาดแหล่งเงินลงทุนใน การทำกิจการและประกอบ อาชีพ	- การลงทุน	- ประชาชนในเขต เทศบาล	- มีแหล่งเงินทุนใน การทำกิจการและ ประกอบอาชีพ
	๓) ประชาชนขาดสถานที่ จำหน่ายสินค้า	- การพาณิชย์กรรม	- ร้านค้าแผงลอย	- ร้านค้าแผงลอยมี สถานที่ในการขาย จำหน่ายสินค้า
	๔) ผลผลิตทางการเกษตร ราคาตกต่ำระยะทางการ		- เกษตรกรในพื้นที่	- ผลผลิตมีราคาสูงขึ้น

	ขนส่งผลผลิตไกลจากแหล่ง รับซื้อ			
	๕) ค่าแรงต่ำค่าครองชีพสูง ขาดแคลนการจ้างงาน		- ผู้ประกอบอาชีพ รับจ้าง	- ค่าแรงสูงขึ้น เหมาะสมกับค่าครอง ชีพ มีการจ้างงานมาก ขึ้น
	๖) คริวเรือมีรายได้เฉลี่ยต่อ ปี ต่ำกว่า ๓๐,๐๐๐ บาท จำนวน ๙ คริวเรือ		- ประชาชนที่มีรายได้ ต่ำกว่าเกณฑ์ มาตรฐาน	- ไม่มีคริวที่ตกเกณฑ์ มาตรฐานรายได้
	๗) ในเขต อบต. ไม่มีแหล่ง ท่องเที่ยวและกิจกรรมการ ท่องเที่ยว	- การท่องเที่ยว	- ในเขตเทศบาล	- มีแหล่งท่องเที่ยวใน เขต อบต. และ ส่งเสริมกิจกรรมการ ท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้น
๕. ด้านการบริหาร จัดการและการอนุรักษ์ ทรัพยากรธรรมชาติและ สิ่งแวดล้อม	๓) เป็นพื้นที่ที่มีดินเค็มและ น้ำใต้ดินเป็นน้ำเค็มหรือมีรส กร่อย ไม่สามารถใช้ใน การเกษตรและอุปโภค- บริโภคได้	- ดินและน้ำใต้ดิน	- พื้นที่ในเขต อบต.	- ปัญหาเรื่องดินเค็ม ลดลง จัดหาแหล่งน้ำ จากแหล่งอื่นเพิ่มมาก ขึ้น
	๔) มีปัญหาเรื่องขยะและสัตว์ เลี้ยงเพิ่มมากขึ้นส่งกลิ่น เหม็นรำคาญ	- สิ่งแวดล้อม	- ผู้ประกอบการและ ชุมชนในเขตพื้นที่ อบต.	- ปัญหาขยะและสัตว์ เลี้ยงลดลง ประชาชน สามารถกำจัดขยะ และมูลสัตว์ได้โดยไม่ ส่งผลกระทบต่อชุมชน

दान	สถานการณ์ภาพแวดล้อม ภายนอกที่เกี่ยวข้อง	ขอบข่ายและปริมาณ ของปัญหา/ ความต้องการ	พื้นที่เป้าหมาย/ กลุ่มเป้าหมาย	ความคาดหวังและ แนวโน้มอนาคต
๖. ด้านศิลปะ วัฒนธรรม จารีต ประเพณีและภูมิ ปัญญาท้องถิ่น	๑) ศิลปะ วัฒนธรรม จารีต ประเพณีและภูมิปัญญา ท้องถิ่นถูกกลืนเลือนไปมาก	- ศิลปะ วัฒนธรรม จารีต ประเพณีและภูมิ ปัญญาท้องถิ่น ถูกกลืน เลือนไปมาก	- ประชาชนในเขต อบต.	- ยกย่อง เชิดชูคนดี หรือปราชญ์ชาวบ้าน ในโอกาสต่างๆ เพื่อ เป็นตัวอย่างแก่ เยาวชนและ ประชาชน ศิลปะ วัฒนธรรม จารีต ประ เพณีและภูมิปัญญา ท้องถิ่น ไม่ถูกกลืนและ คงอยู่สืบไป
๗. การบริหารจัดการ ทรัพยากรขององค์กร	พัฒนาบุคลากรขององค์กร ปกครองส่วนท้องถิ่น	๗.๒ พัฒนาระบบการ บริหารงานขององค์กร	อบต. โนนผึ้ง	เป็นองค์กรที่มีการ จัดการอย่างมี

ปกครองส่วนท้องถิ่น		ปกครองส่วนท้องถิ่น ๗.๓ พัฒนาเครื่องมือ ไม้ เครื่องมือ เครื่องจักรกลขององค์กร ปกครองส่วนท้องถิ่น ๗.๔ พัฒนาระบบ การบริหารงานเชิงบูรณา การขององค์กรปกครอง ส่วนท้องถิ่น		ประสิทธิภาพ
--------------------	--	---	--	-------------

ส่วนที่ ๓

การนำแผนพัฒนาท้องถิ่นไปสู่การปฏิบัติ

๑. ยุทธศาสตร์การพัฒนาและแผนงาน

ที่	ยุทธศาสตร์	ด้าน	แผนงาน	หน่วยงาน รับผิดชอบหลัก	หน่วยงาน สนับสนุน
๑	โครงการสร้างพื้นฐาน	ด้านบริหารทั่วไป	แผนงานบริหารงาน ทั่วไป	สำนักงานปลัด และ กองคลัง	อบต. โนนผึ้ง
		ด้านบริการชุมชนและ สังคม	แผนงานเคหะและ ชุมชน	กองช่าง	
๒	ด้านงานส่งเสริมคุณภาพชีวิต	ด้านบริหารทั่วไป	แผนงานรักษาความ สงบภายใน	สำนักงานปลัด	
		ด้านบริการชุมชนและ สังคม	แผนงานการศึกษา	กองการศึกษา	
		ด้านการดำเนินงาน อื่นๆ	แผนงานงบกลาง	สำนักงานปลัด และ กองสวัสดิการสังคม	
		ด้านบริการชุมชนและ สังคม	แผนงานสังคม สงเคราะห์	กองสวัสดิการสังคม	
๓	ด้านการจัดระเบียบชุมชน และการรักษาความสงบ เรียบร้อย	ด้านบริหารทั่วไป	แผนงานรักษาความ สงบภายใน	สำนักงานปลัด	
		ด้านบริหารทั่วไป	แผนงานสร้างความ เข้มแข็งของชุมชน	กองสวัสดิการสังคม	
๔	การวางแผนส่งเสริมการ ลงทุน พาณิชยกรรม และ การท่องเที่ยว	ด้านการเศรษฐกิจ	แผนงานการเกษตร	สำนักงานปลัด	
		ด้านบริการชุมชนและ สังคม	แผนงานสาธารณสุข		
๕	ด้านการบริหารจัดการและ การอนุรักษ์ ทรัพยากรธรรมชาติและ สิ่งแวดล้อม	ด้านบริการชุมชนและ สังคม	แผนงานเคหะและ ชุมชน	สำนักงานปลัด	อบต. โนนผึ้ง

ที่	ยุทธศาสตร์	ด้าน	แผนงาน	หน่วยงาน รับผิดชอบหลัก	หน่วยงาน สนับสนุน
๖	ด้านศิลปะ วัฒนธรรม จารีตประเพณีและภูมิ ปัญญาท้องถิ่น	ด้านบริการชุมชนและ สังคม	แผนงานศาสนา วัฒนธรรม และ นันทนาการ	กองการศึกษา	อบต. โนนผึ้ง
๗	การบริหารจัดการทรัพยากร ขององค์กรปกครองส่วน ท้องถิ่น	ด้านบริหารทั่วไป ด้านบริการชุมชนและ สังคม ด้านเศรษฐกิจ ด้านการดำเนินงาน ด้านอื่นๆ	แผนงานบริหารงาน ทั่วไป แผนงานเคหะและ ชุมชน แผนงานการศึกษา การเกษตร งบกลาง	สำนักงานปลัด กองช่าง กองการศึกษา สำนักงานปลัด สำนักงานปลัด กองคลัง	อบต. โนนผึ้ง

๒.บัญชีโครงการพัฒนาท้องถิ่น